

„Papnak pap legyen a barátja” – kötötték lelkünkre annak idején a szeminárium-ban. Ez alatt azt értették, hogy a lelkipásztori étellel járó helyzeteket, gondokat csak az értheti meg igazán, aki maga is megélte, megéli a papi élet sajátosságait.

Lógó orral kopogtatott be hozzám egyik pásztor társam és ahogy mondani szokták, dőlt belőle a panasz. Fiataltjai közül néhányan se szó se beszéd elmaradtak a liturgiáról, a közösségi rendezvényekről, ráadásul olyanok is, akikről nem gondolta volna a sok-sok közös élmény, az együtt megtett út után. Amikor pedig „nyomukba eredt”, őket mentető, nekik „falazó” cimborákkal és családtagokkal találta szembe magát. „Ezt az atyának meg kell értenie, de hát a kamaszok, a különórák...” – hangzott a sablonos mondat. A felnőttek között is akadt valaki, akit többször megkért különféle feladatokra, szolgálatokra, de ravasz lépésekkel mindig kimentette magát, s hogy többé ne „macerálják” és „kellemetlenkedjenek”, hát máshová igazolt. Ismét más az időseknek szervezett programokat hiányolja. A zsörtölődöt persze nem látni egyik programon sem. Ismerem

Pásztori szív

kollegámat, tudom, milyen élénk hitélet zajlik plébániáján, egyre inkább hajlok arra, hogy igazat adjak ama véleménynek, mely szerint ma a „vallás hit nélkül” korszakát éljük.

Futó Károly atya, korábbi lelkigyakorlat-vezetőnk gondolata visszhangzik bennem egyre: „Aki manapság lelkeket akar fogni Istennek, saját szívét kell horogra akasztania”. De mit mondjunk akkor, ha a horogra akasztott szívet ravaszul csak marcangolják, harapdálják az igazi megtérés, megváltozás őszinte szándéka nélkül? Bizony abban, hogy egy pap

„kivirágzik-e” egy adott közösségben, annak a közösségnek komoly szerepe van. Ha érzi, hogy a nyájnak „pásztorra”, irányt mutató, gondoskodó, óvó-védő, intő családfőre van szüksége, erje megsokszorozódik, nyája „kamatos kamatban” része-sül.

Vívódtam, vajon mit is mondhatnék vigasztalásul a megkeseredett „terelgetőnek”. Márk evangéliuma ötlött eszembe. Egész pontosan az a mozzanat, amikor az apostolok visszatérnek a „kiküldetésből”. Bizonyos vagyok benne, hogy nemcsak örvendetes, reményteli dolgokról számoltak be a Mesternek, hanem a kudarcokról, kiábrándulásukról is (Mk 6, 30-31). Ő pedig félrehívta őket egy csendes helyre, mert látta elcsigázottságukat, fáradtságukat. A mi Urunk nem közönyös szemlélője övéi fiaskóinak, sikereinek, hanem velük örül, velük szenved, velük bizakodik. Földünkön jártában ezeket mind-mind átélte, megtapasztalta. Sorozatos csalódásai pedig megszentelték és az öröklét távlataiba emelték ezeket a majd' mindennapos lelki pofonokat is.

Horváth Lóránt
plébános

A „legkisebb” az Úr megke- resztelése

Henri Boulad SJ szentbeszéde - Alexandria, 1996. január 7.

Kedves Barátaim

Jézus, az igaz, a tiszta, a makulátlan bárány, az, aki ellenségeivel szembenézve ezt mondta: „Ki vádolhat közületek bűnről engem?” (Jn 8,45) - a bűnösökkel egy sorba áll: Keresztelő Szent Jánossal megkeresztelteti magát. És Szent János elborzad: „nekem van szükségem a te keresztségedre, és te jössz énhozzám?” Akkor Jézus ezt mondja: „Hagyd el ezt most. Úgy illik, hogy teljesítsük mindazt, ami méltányos.” Más szavakkal: miután Jézus megtestesülésével beteljesítette az emberi sorsot, kisgyermekként magára öltötte az emberi természetet, végig akar menni a nagy kaland útján. Nemcsak az emberiség testét veszi magára, hanem a bűneit is. Olyannyira, hogy Szent Pál ezt mondja róla: *A bűn hordozójává tette értünk azt, aki bűnt nem ismert*” (2Kor 5,21). Magára vette azt, amihez nem volt köze, ami a mienk volt. Felelősség tette magát azért, amit nem követett el. „Magamra vállalom” - mondta, levetkőzött mindenki előtt, mint a többiek, belépett a Jordánba és János megkeresztelte őt. Megtette ezt az alázatossági cselekedet: bűnösnek ismerte el magát szemben a tömeggel.

De mintha sántítana itt valami. Az Evangélium elképesztő. Jézus elképesztő. Isten elképesztő. És ha Isten nem lenne elképesztő, nem lenne Isten. A napokban megült ünnepek nem mindennapos logikába visznek bele minket. Annyiszor hallottuk már, hogy „ez a kisgyer-

mek az Isten, imádni kell”, hogy kívülről szabályozott lényekké váltunk. Nem tudatosítjuk azt, hogy mennyire botrányos a Karácsony misztériuma, az emberré vált Isten misztériuma, a bűnt magára vállaló és megkeresztelkedő Megváltó misztériuma. Jézus botránya, a kereszt Isten botránya már nem jelent nekünk kihívást. Megszoktuk, a jelentése meggyengült. De van egy pillanat, amikor legszívesebben azt mondanánk: ez lehetetlen, ez csak egy tündérmese! Lehetetlen, hogy ez a kisgyermek, majd ez az ember, aki belép a Jordánba, Isten kinyilatkoztatása legyen.

És itt vár bennünket az Isten. Az epifánia, amit ma ünneplünk, - nem a Három Királyok formájában, hanem Vízkeresztként, Jézus megkereszteléseként - a görög „epiphaneia” szóból ered, és megjelenést jelent. Itt Isten egészen más-hogy nyilatkozik meg. És ha összehasonlítjuk Jahve Sinai hegyen történt megjelenésével, a meghasad sziklával, a megremegő hegygel, a mennydörgéssel és a villámokkal, a megnyíló éggel, és a leszálló Istennel, - itt is megnyílik az ég, de kíséretében egy olyan eseménnyel, ami pontosan a Sinai ellenkezője: egy ember alázata, lealacsonyulása történik a Jordánnál, Jézusé, aki a bűnösökkel együtt magára vállalja a bűnt.

Itt kezdődik a hit! Amikor a legutolsó emberi lények legkisebbjében felfedezzük Isten arcát. ma nekünk a Vízkereszt Krisztus megnyilatkozása nem azt jelenti, hogy

az időt visszapörgetve felidézzük ezt a múltbeli eseményt, hanem azt, hogy feltegyük a kérdést magunkban: *ma nekünk hol mutatkozik meg az Isten?*

A mise előtt Putman atyával elmentünk megnézni, hogy a házunk alkalmazottai hogyan ünneplik a Karácsonyt. Betértünk a Sidi Bishr népi negyedbe, a keskeny, sáros kis utcákba, amelyeknek még nevük sincs, a szám nélküli házak előtt mentünk el, kanyarogtunk jobbra-balra és végül megtaláltuk a házat. Nagyon egyszerű, kis lakásban megtaláltuk egy alkalmazottunk édesanyját, aki évek óta teljesen bénán fekszik a földön, mellette a férjét, és a kicsi gyerekeket. Ott éltem át a karácsonyt: nem visszapörgetve az időt, hanem felkeresve Alexandria félhomályos és egyszerű helyeit, amelyeket kevéssé ismerünk, ritkán látogatunk, de amelyek mégis talán azok a helyek, ahol megélhetjük a Vízkeresztet.

Múlt héten Páli Szent Vince Konferenciája a kertben szervezett egy ünnepet, ahol találkoztunk néhány szegény családdal, többek között egy bizonyos Daoud-dal, aki teljesen béna; a karjukban hozták, és a kanapéra fektették. Az egész ünnepség alatt csorgott a nyála, és nevetett és csillogott a szeme. Én pedig néztem ezt az ember, szeméit, örömet, nevetését, és nem volt szükségem arra, hogy a Kisjézus jászolához menjek, megtaláltam őt ott a kerti teremben a kanapén fekve. Az öröme, a nevető tekintete számomra Isten megnyilatkozása

volt. És azoknak a hölgyeknek, akik áldozatos munkával a kerti terem rendezvényét előkészítették, Karácsony öröme sokkal inkább ebben az ünnepben rejlett, mint december 25-e nagy tortájában és gyertyafényében.

Kedves barátaim, Isten misztériumát gyakran hajlamosak vagyunk ott keresni, ahol nincs. A Szentlélek a betemetődés, az elmerülés folyamatán keresztül nyilatkozik meg. Abban a percben, mikor Jézus lemerült a Jordán vizébe, pőrén, mint amilyen póre volt a jászolban, megalázkodva, a bűnösök között, Isten kinyilatkoztatta: ez Ő, ismerjétek fel, ez az én Fiam! A mi életünkben, kedves barátaim, a hit össze van kapcsolva a saját magunkból való kilépés folyamatával, és egy számunkra teljesen ismeretlen, különös közegbe való elmerüléssel. A hit, Isten megnyilatkozása nemcsak egyszer adódott, nem csak úgy felfedeztük Istent, és kész! Minden alkalommal, amikor a könnyeket letöröljük egy gyermek szeméről, minden alkalommal, mikor csapatok leteszik a fegyvereket, minden alkalommal, mikor embe-

rek, nemzetek között megértés születik, vagy amikor lépéseket teszünk a legszegényebb, a hátrányos helyzetű, a beteg felé, minden alkalommal, mikor ez a lépés megtörténik, isten újra megnyilatkozik nekünk. A hit egy olyan folyamat, amit meg kell indítani, és ez minden egyes alkalommal erőfeszítéssel, saját magunkon való felülkerekedéssel jár. Nem helyezkedhetünk el csak úgy a hitben, nem végleges bennünk a hit! Én nem birtoklom a hitet! Ha minden egyes nap, most is, a beszédem közben nem keresem, akkor bizony nincs meg bennem a hit! A hit nem olyan dolog, amit egyszer s mindenkorra véglegesen megkapunk. Isten nem úgy nyilatkozik meg, hogy egyszer csak ismerjük Istent és kész! Ellenkezőleg: nem ismerem, keresem, és minden alkalommal, mikor ezt a lemerülést, ezt a kenőzist - ahogy ma mondják - megteszem, kinyílik az ég, a Szentlélek leszáll, Isten megnyilatkozik, és én újra felfedezem a szikrát, a fényt, a csillagot, amely a Három Királyokat vezette, a fényt, amely a pásztorokban világosságot gyújtott, de amely függ

attól, hogy mennyire vagyok képes a legkisebb felé fordulni.

És ha az életetekben Isten rejtőzködik, és sötét pillanatokot éltek át, homályokat, megpróbáltatt, a hit hiányát, amikor felteszitek a kérdést: „Hol van az Isten?“, ez talán a hit kezdte. Ott, ahol egy bizonyos hit eltűnik, az igazi hit kezdődik. Ott, ahol Istennek bizonyos távollétét érezzük, Isten igazi jelenléte kezdődik. És Isten gyakran azzal sarkall bennünket, hogy visszahúzódik, rejtőzködik, hogy fedezzük fel ott, ahol valóban van. Mert a keresztény Isten rejtőzködő, elrejtve Betlehemben, elmerülve a Jordánban, megfosztva mindenétől a Kálvárián, elrejtve az Eucharisztiaiban, és elbújva a mi életünkben.

Uram, a Vízkeresztnek, a te megjelenésednek e napján, sarkallj engem erre a lépésre, amellyel ki tudok lépni önmagamból, amellyel le tudok merülni a mélységekbe, és így közeledni tudok a másik ember felé, hogy az ég kinyíljon az életemben, hogy fényed megmutatkozzon, és hogy a Szentlélek megvilágosítsa előttem a jelenlétét. Amen.

II. János Pál pápa: Újévi ima

Egyetlen Isten!
Atya, Fiú és Szentlélek!
Neked ajánljuk ma az emberi idő új kezdetét,
Az évet, amely most kezdődik.
Neked ajánljuk, aki kezdet nélküli
Kezdet vagy,
Aki igazság és Szeretet vagy,
Aki Mindenhatóság és irgalmasság vagy,
Te légy jelen benne, és cselekedjél benne!
Mert Általad élünk, mozgunk és vagyunk.
Az új évnak ezt az első napját
Az Ige földi születése titkával egyesítjük.
Ő a Fiú, akit Te, Atya, az emberiségnek ajándékoztál,
hogy egy legyen velünk.
Ma különös szeretettel és gyöngédséggel vesszük körül
a názáreti Szűz anyaságát,
Akit Te, örök Atya, kiválasztottál,

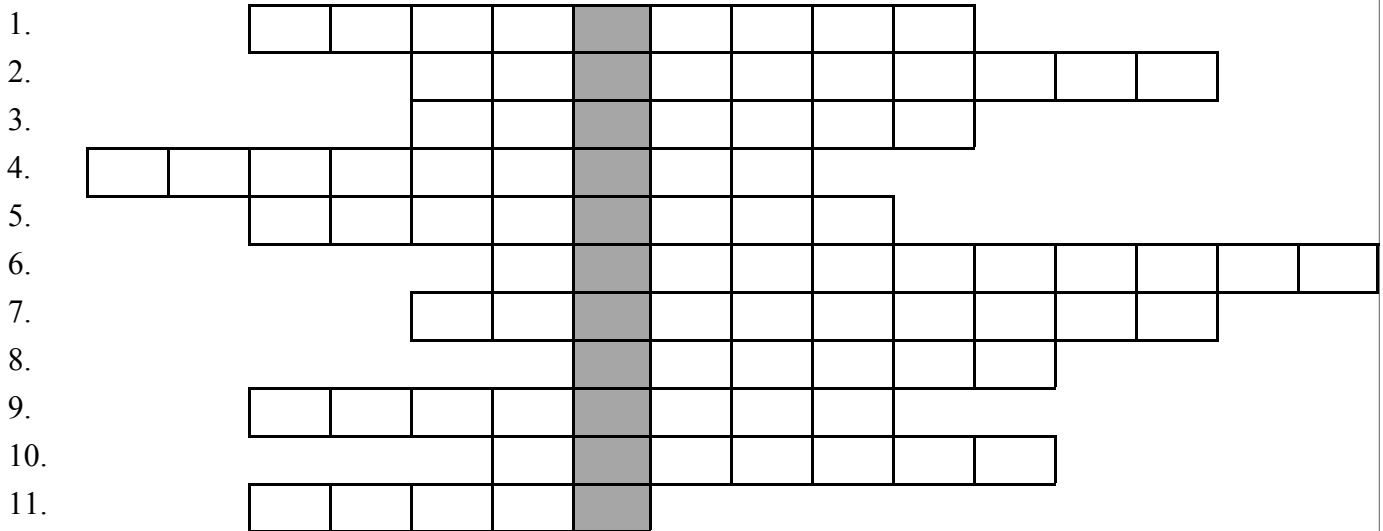
hogy a Te Fiad édesanyja legyen a Szentlélek műve által,
Aki a mi Szeretetünk a kimondhatatlan Háromság titkában.
Üdvözlünk, új év, a liturgia mai szövegével:
„Áldjon meg Téged az Úr és oltalmazzon!
Fordítsa feléd orcáját, és legyen hozzád kegyes!
Tekintsen rád az Úr, és adjon békességet!”
Újév alkalmával ezeket a kívánságokat fejezzük ki kölcsönösen egymásnak:
Jézus Krisztus nevében kezdjünk újra!
Az Ő neve azt jelenti: Isten üdvözít!

Boldog Charles de Foucauld

Istenem add

Istenem, add meg nekem, hogy önmagam mindenki szolgájának tartsam. Amikor csak tehetem, engedelmességben szolgállok, az utolsó helyet választva. Szolgállok azáltal, hogy nem engedem magam kiszolgálni, hanem szolgállok másokat, bármit kell is tennem, bármi feladatot ellátnom. Minderre te magad mutattál példát, aki Isten, Mester és Úr voltod ellenére úgy voltál az apostolok között, mint aki szolgál. Add, hogy a te példád szerint és veled együtt én is lelkemet adjam sokak megváltásáért.

1. A mi égi édesanyánk	7. Itt feszítették keresztre Jézust
2. A harmadik isteni személy	8. Ő jövendölte meg Máriának Jézus szenvedését
3. A szentlélek kiadásának az ünnepe	9. Jézus más szóval
4. Jézus nagymamája, Szűz Mária édesanyja	10. Itt nevelkedett Jézus
5. Az Úr imádsága	11. A gonosz lélek
6. Golgota más szóval	

Ajándék készítő fürge ujjak

Karácsonyra készülve hagyomány nálunk, hogy hit-tanosainkkal együtt töltünk egy délelőttöt, melyen a gyerekek saját maguk által készített ajándékokkal lephetik meg családjukat, barátaikat. Így történt most ezen a decemberi szombaton is, bár a gyerekek létszámán érződött a zord időjárás. Akik viszont vállalták, hogy átvergődnek a hófödte utakon, termékeny perceket töltöttek egymás társaságában.

Miközben karácsonyi hangulatú zene töltötte be a termet, egyre-másra készültek el a gyerekek ügyes kezei alatt az ajándékok: a fényes csillagdíszek és a kedves karácsonyi üdvözlőlapok. S mire delet ütött az óra, már mindenkinek volt a tarsolyában bőven meglepetés-ajándék. Áldott ünnepeket kívánva búcsúztunk el egymástól.

Gyenes Edit

Gyereköldal

„Jobb adni, mint kapni”

A zalaszabari Sik Sándor Katolikus Általános Iskola meghívására iskolájuk fennállásának 20. évfordulója alkalmából minket, ifi-körösöket hívtak meg műsort adni. Hallottak ró-lunk. Elgondolkodtató jele-netekkel, énekekkel és verssel is készültünk. Éne-künk nyomán még a nap is kisütött és megmutatta magát. Elismerésül nagy tapssal jutalmaztak meg bennünket és vendégül láttak minket egy finom ebédre.

Az adás örömeivel érkez-tünk vissza Kanizsára.

Vida Zoltán „idegenlégiós ifis”

Újévi ajándék

„Azoknak, akik gazdagok e világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben, aki bőségesen megad nekünk mindent a mi tápláltságunkra;”

1 Timótheus 6: 17.

Egy üzletember négy alkalmazottat foglalkoztatott. Újév reggelén rendszerint mind a négy felkereste a főnököt, és elmondták neki jókívánásaikat, ő pedig megajándékozta őket. Az üzletembernek egyszer eredeti ötlete támadt. Felkínálta a dolgozóknak a választást 50 frank és egy Biblia között.

Az első minden gondolkodás nélkül azt mondta.

- A Biblia bizonyára szép dolog, de én már ismerem. - És elvette az 50

frankot.

A második így mentegetőzött:

- Én ugyan nagyon szeretek olvasni, a Bibliában bizonyára sok érdekes történet van, de most éppen anyagi nehézségekkel küszködöm. - Ő is a pénzt választotta.

A harmadik kijelentette:

- Nagyon szívesen olvasom a Bibliát, azonban gyenge a szemem, a betűk meg általában kicsik, bocsáson meg tehát... - És már nyúlt is a pénz után.

- A negyedik sincs jobb fából faragva. – gondolta a főnök. De tévedett, mert a soron következő így szólt: „Anyám mindig szeretett volna egy Bibliát, hogy Isten Igéje otthon is meglegyen. Ha tehát választhatok, úgy a Bibliát kérném, hogy esténként anyámnak felolvassak belőle.

- Ez szép dolog – mondta az üzlet-

ember – örülök neki, de el ne vesztse belőle a könyvjelzőt!

Az alkalmazottak alig hagyták el a házat, amikor egyikük megkérdezte a Biblia tulajdonosát:

- Mire gondolhatott az úr a könyvjelzővel? A fiatalember utánanézett, és a lapok között 100 frankot talált.

A másik három igen savanyú képet vágott, de már késő volt. A választás megtörtént, nem lehetett változtatni rajta.

Így történik egyszer mindenkivel, aki nem az élő Istenben és Igéjében bíz, hanem a pénzben.

„Keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.”

Újévi kérés

„Isten erejével a mázsás teher könnyű, mint a szalmaszál - nélküle mázsás súly a szalmaszál is.“ (Luther M.)

Láttam, Uram!

Egyik béna volt, a másik aszott, sárga... vagy nem volt lába...

De a Te fényed hullt a betegágyra!
Hitükkel elrejtőztek Nálad,
és úgy hordozták mázsás terhüket,
a Te erőddel, mint a szalmaszál.
És láttam szalmaszál alatt roskadókat.

Mert mázsás teher könnyű, mint a kis szalmaszál, Veled.
De nélküled a szalmaszál is mázsás súly lehet.
Új évbe indulok,
és nem tudom, mi vár rám.
Csak azt tudom: velem vagy, nem hagysz árván.

Csak azt tudom: utam már kijelölted.
Mint bízó gyermek, járhatok előtted.
Te mérsz ki bút, örömet, munkát, terhet,

s irgalmad mindegyikbe áldást rejtett.

Csak egyet adj: hogy céliránt haladjak,
hogy szalmaszálak alatt ne roskadjak!
És ha szereteted mázsás teherrel
tenné próbára ezt a gyenge vállat -
segíts úgy vinni mázsás terhemet
a Te erőddel - mint a szalmaszál!

Túrmezei Erzsébet

Magok hulljanak, jó fölbe eszenek!

Beszámoló a MAKACS XVII. kongresszusáról

Immár 17. éve rendezi meg a Magyar Katolikus Családegyesület Bíró László püspök atya elnökletével családkongresszusát, melyről méltán állíthatjuk, hogy a Magyar Katolikus Egyház megújulásának egyik jelentős szellemi-lelki műhelye. Az esemény hagyományosan november második hétvégéjén kerül megrendezésre, idén november 11. és 13. között. Néhány év kihagyás után végre úgy alakult családunk programja, hogy újra aktív részesei lehettünk ennek a három napnak. Erről szeretnénk most röviden, bár a teljesség igénye nélkül beszámolni.

"Felnöttek és gyarapodtak, végül termést hoztak" – volt a mottója a XVII. Családkongresszusnak. A kongresszus helyszíne minden évben a gödöllő-máriabesnyői Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Ház, melynek elegáns, új szárnyában kaptunk szállást – ezúttal, nagy meglepetésünkre – egy szobában. (Természetes mondhatnánk, hiszen házaspárról van szó, ám korábbi tapasztalataink alapján arra számítottunk, hogy a nagyszámú jelentkező és a szűkös hely miatt külön férfi és női szálláson helyeznek el bennünket. Az első meglepetés után jött a második, az ízlésesen berendezett fürdőszobás "lakosztály", melynek láttán úgy éreztük magunkat, mint éhes gyerekek, akik a mézesbödönbe estek.)

Csütörtökön a családpszichológus működő példáit tekinthettük át négy területen, a plébánián, a legszegényebbek között és egy-egy egyházmegyében:

Óriásplébániájának életéből hozott sokféle példát Horváth Zoltán terézvárosi plébános. Megdöbbentően nagyszámú közösség működik náluk. Ezek jószerevével a hívek által szerveződő körök, melyeknek a plébánia ad otthont.

Öt követte Hofher József jezsuita atya, aki Csobánkán foglalkozik

cigány testvéreink pasztorálásával. Atya előadásából is világossá vált, hogy a cigány közösségek integrálása egyházunkba és társadalmunkba rendkívül sürgető, de korántsem egyszerű feladat, hiszen a mienkhez képest gyökereiben más és korántsem egységes kultúrával találjuk szembe magunkat. Kultúránk értékeire kell építenünk, sőt tanulhatunk is tőlük, többek között családcentraritásukból, közösségi értékeiből vagy éppen átél, bár gyakran nem egyházhű vallásosságukból.

A Szeged-Canádi egyházmegye irigylésreméltón jól szervezett életéről egy egész kis csapat hozott híreket Csányiné Fejes Tekla családreferens vezetésével.

A Székesfehérvári Egyházmegye családpszichológus munkatársai, Sárköziné Wallendums Rita és Ugrics Jánosné Zsuzsa számoltak be arról, milyen kísérleteket tesznek, hogy az egész egyházmegyét sikerüljön bevonni a családpszichológusba, valamint, hogyan próbálják összefogni, kiterjeszteni a már eddig is működő családközösségeket.

Szünet után az új polgári törvénykönyv családjogi kérdéseiről hallhattuk Szalay Annamáriát, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jogi Karának tanárát. Az idevonatkozó kérdések között természetesen felmerült, vajon az új alkotmány hogyan fogalmaz majd a magzati élet kérdésében. Az előadó kifejezte reményét, hogy az új alkotmány a fogantatástól teljes emberként tekint majd a magzati életre.

Vacsora után siettünk át a kegytemplomba, ahol a szociális testvérek (Sztrilich Ágnes nővér) vezetésével litánián vettünk részt.

A zsúfolt programot a Kövi Szűz Mária templom plébánosa Pál Feri atya Lélektől áttüzesített előadása tette teljessé: *Tanítás az emberrel az embernek a templom falain kívül*

címmel. Ennek lényegi elemeként az az új szemzőg tette ránk a legnagyobb hatást, ahogy a mai, individuális ember megszólíthatóságáról beszélt. Felvázolt egy hármast dimenziót, melyben a három "E" igazít el minket. Mindannyiunknak van Egyéni, Együttes (esetünkben egyházi) és Egyetemes vonatkozása. Egyénként mindannyian szembeesülünk sebeinkkel, terheinkkel, fájdalmainkkal. Együttes, közösségi életünk viszonyítási alapot nyújt, normákat ad. Csak ebben a vonatkozásban tudjuk értelmezni a bűn fogalmát. Egyetemes dimenzióba helyezkedvén pedig tudomásul vesszük, hogy az ember esendő, halandó lény, hogy nem vagyunk kivételek. Mivel pedig a mai ember elveszítette közösségi, együttes vonatkozását (családok széthullása, individualizmus térnyerése) nem talál lelkében visszhangra az egyház intése: térj meg bűneidből. Megérti viszont, ha azt mondjuk neki: Tele vagy sebeiddel? Megsértültél? Meg vagy terhelve? Itt a helyed közöttünk! Jézus Krisztus meggyógyíthat téged.

Pénteken a hétórai szentmise és a reggeli után folytathattuk az előző nap felasott fölbe, lelkünk talajába a jó magok befogadását.

Veres András püspök atya kiemelte az egyház feladatát a család védelmében. Hangsúlyozta, hogy a család nem tárgya, hanem alanya a társadalompolitikának. A társadalom feladata, hogy támogassa a családot és nem veheti át annak feladatait. Így például a gyermekek nevelése a család feladata.

Az európai családpolitika megdöbentően kicsi mozgásterébe láthatunk bele egy francia úr Georges Nothhelfer tudósításából. Az Unió jogalkotása nem tud mit kezdeni a közösségekkel, így a családdal sem. Esetében kizárólag egyéni, individuális jogalkotásról beszélhetünk. A közösségek, így a családdal kapcsolatos szabályozást is a tagországok jogalkotásának körébe utalja. Az Unió jogharmonizációs folyamat ugyanakkor, mivel csak individuális jogokat ismer, hatással van a tagországok jogalkotására, és gyakran megköti a tagországok kezét a közösséget érintő jogokkal kapcsolatban. (Ezért ütök pl. akadályokba a családi adózás, vagy a családi szavazati jog kérdése is a magyar jogalkotás területén.

Dr. Szabó Endre a NOE korábbi elnöke ismét vendégünk volt. Megosztotta velünk gondolatait arról, hogy egy individualista társadalomban miként lehetséges összeartani a családot és a családok hogyan tarthatnak össze.

A jó hangulatú, ám sietve elfogyasztott ebéd után a fiatal és törekeny Frivaldszky Edit rajzolt meghatározó példakkal tüzdelt képet az életvédelem gyakorlati oldaláról. Szervezetük, az *Együtt az Életért Közhasznú Egyesület* krízishelyzetben lévő kismamáknak ad segítséget. Hangsúlyozta, sokszor olyan kevésen múlik, hogy egy megfogant élet megszülethessen, mint például egy babakelengye. Munkájuk sokrétű, de jól körülhatárolt. Lenyűgözött ennek a törekeny kis nőnek a tudatossága s az, mennyire tisztában van munkája, és önmaga határaival.

A délután további részét egy rendező kiscsoportos munka foglalta le. A korábbi évek gyakorlatát megtörve a felmerülő kérdéseket nem osztották el a csoportok között, hogy azok beszélgetés útján kialakíthassák álláspontjukat, hanem személyenként kaptunk egy-egy jól felbontott feladatlapot a Familiaris Consortio-ban Szentatyánk által a család négy általános feladatáért megfogalmazott cé-

lokból:

1. A személyek közösségének megvalósítása.
2. Az élet szolgálata.
3. Részesedés a társadalom fejlődésében.

Részesedés az Egyház életében és küldetésében.

Az átgondolandó kérdés az volt, hogy mi segíti illetve akadályozza a célok megvalósulását a fenti négy területen. A csoportvezetők összesítették a lapokban leggyarabban megfogalmazottakat. Az akadályok között a már korábban is kárhóztatott individualizmus vitte el a pálmát, a segítségek között előkelő helyen szerepelt a jó példa, a közösségek megtartó ereje, és a családbarát jogalkotás is.

Az ismét sietős vacsora után a kegytemplomban szentségimádáson vettünk részt a szociális növények vezetésével.

Egy utolsó, családpolitikai aktualitásokról szóló előadás és az azt követő kérdések özöne után visszavonultunk szobánkba egy rövid lihegésre. Ezalatt Bíró püspök úr az egyházmegyéek családreferenseivel tanácskozott zárt körben. Később viszont megnyílt a helyiség a magunkfajta léhűtők számára is. A sietős étkezések alatt félbemaradt beszélgetések befejezésére is adódott lehetőség citeraszó és a batyuk tartalmának előterjesztése mellett. Mert azért jó magyar szokás szerint mindenki hozott egy kis hazait. Így a függőben maradt címcserék, beszélgetések lezárása már villányi borok és zalabéri szilvóriumok, megannyi pogácsa, ropi és rétes mellett végeztetett el.

A hála és a köszönet érzése járja át a szívünk, mikor az idősebb házaspárok felénk áradó szeretetére gondolunk. Ezek a testvéreink olyan örömmel veszik a fiatalabbak érdeklődését az ügy iránt, olyan jó a közelükben lenni. Nekik is vannak terheik, mégis tudnak örülni, szívüket díszbe öltöztetni a családkongresszusokra. Sok pár már évtizede ebből az eseményből táplálkozik és várnak minket ifjabbakat is, hogy megmerítkezzünk légkörében.

Szombaton a felkelés kisebb nehézségekkel járt a későbenülő dumaparti után. A reggeli időhöz kötött volta ellenben felerősítette kötelességérzetünket. Az összefoglalás és a déli hálaadó szentmise előtt meghallgathattuk a pénteken előadó francia úr és felesége Geneviève tanuságtételét. Kalandos sorsuk, sok megpróbáltatásuk nem törte meg őket, mert életük mindvégig belekapcsolódott a Mennyei Atyáéba. Ebéd után aztán hazabocsátottak minket. Még elüldögéltünk a Ház kis kávézójában, beszereztünk némi szuvenírt a gyerekeknek egy szenteket, keresztény életpéldákat bemutató rajzfilmssorozat négy epizódja képében. Közben búcsúzkodtunk. Nehéz volt elszakadni Besnyőtől, a társaktól, az atyáktól. Ketten maradtunk. Ketten egy öreg autóban. Ketten a világ forgatagában.

Mégis, ketten a reménnyel, hogy a kezdődő egyházi évben – melynek középpontjába egyházunk a családokat állította, így értünk és rólunk szól – plébániánkon, városunkban is találunk majd olyan házaspárokat, családokat, akik már a magként elvettettek, és társaink lesznek az úton, hogy rólunk is azt mondhas- sák egyszer: "...fel nőttek, gyarapodtak, végül termést hoztak,..". (Mk 4,8)

Tűzkő Klári és Horváth Tamás

(A konferencia hanganyaga MP3 formátumban elérhető a magyar katolikus egyesület honlapján, valamint elkérhető a plébániáról, vagy személyesen tőlünk. De hogy a leírt betű szerelmesei se érezzék magukat háttérbe szorítva, a Család Éve folyamán részleteiben is szeretnénk ismertetni a kongresszuson elhangzott előadásokat az Alsóvárosi Harangszó hasábjain. (folyt. köv.)

Hallotta?...

Hittansuli az interneten

A katolikus hit továbbadását elősegítő új internetes portál indult www.hittansuli.hu címmel. Az Esztergom-Budapesti Főegyházmege és a Szent István Társulat új hittankönyvsorozatának internetes moduljaként működő honlap változatos tartalmakkal áll a hittant tanulók és tanítók szolgálatára. Azoknak is segítséget nyújt a portál, akik családjukban szeretnék eredményesen továbbadni hitüket, vagy egy-egy fontos ünnepre kívánnak tartalmasan felkészülni.

Egyházi kiátkozásban részesült a Téalapó

„A Mikulásnak semmi köze a karácsonyhoz“ – fakadt ki Fabriciano Sigampa argentin érsek mise közben a minap. Híveit meglepve Sigampa „kövér piros alaknak“ titulálta az argentin karácsonyok elmaradhatatlan résztvevőjét, és felszólította a szülőket, mondják meg gyermekeiknek: nem a Téalapó hozza az ajándékokat.

Azon túl, hogy az érsek nehezményezte: Jézus születéséről szinte alig esik szó a családokban, kifakadásában a hírek szerint valószínűleg az is közrejátszott, hogy Resistencia város vezetése a katedrális elé felhúzott egy – egyébként jótékonyági jellegű – Mikulásház nevű pavilont.

Keresztényüldözés Észak-Koreában

Megkérdezték a halálraítélteket: szeretik-e még Jézust

A kommunista Észak-Koreában több mint ötvenezer keresztényt tartanak koncentrációs táborokban. Idén huszonnégy hívőt tartóztattak le.

A holland Open Doors alapítvány tanulmánya ötven országot rangso-

rol a keresztényüldözés mértéke szerint. A listát a kommunista Észak-Korea vezeti, ahol jelenleg is több, mint ötvenezer keresztényt tartanak táborokban vallásuk miatt. Az Open Doors-éhoz hasonló következtetésre jutott a kanadai The Voice of the Martyrs (VOM) szervezet is.

Ki a te kedves vezetőd?

2000-ben 400 keresztényt vettek ki pusztán azért, mert Bibliát találtak náluk. A kivégzésre kivezényelték a pártelitet és a halálra ítéltéktől egyenként kérdezték meg, kit tartanak legfőbb vezetőjüknek, a „kedves vezetőt“, vagy Jézust. Egyikük sem tagadta meg hitét. 2009-ben halálra ítélték egy nőt, amiért Bibliát osztogatott, férjét és három gyermekét koncentrációs táborban tartják fogva.

Az elszigeteltség miatt a koreai keresztények nehezen jutnak hozzá keresztény kiadványokhoz. A Szentírást és más vallásos szövegeket hátravékony

papírlapokra másolják és úgy adog a t j á k egymásnak. 2010 májusában 23 keresztényt fogtak el egy föld alatti gyülekezetből, hosszú kihallgatások után háromjukat – akikről úgy vélték a közösség vezetői – kivégezték, a többieket jelenleg is táborban tartják fogva. Csak nemrég vált ismertté, hogy Szon Dzsong Nam észak-koreai tisztviselő, akit megterése miatt 2007-ben halálra ítélték hosszú kínzás után meghalt a börtönben.

Elfogott észak-koreai keresztények

Szenczy Sándor baptista lelkipásztor, a Baptista Szeretetszolgálat Alapítvány vezetője – a mellé kirendelt hivatalos kísérővel – járt a phenjani keresztény közösségekben. Elmondása szerint érezhető az észak-koreai keresztények elszigeteltsége a világ keresztényeitől, amit csak kevéssé orvosolnak a délről sugárzott keresztény rádióadások.

Annak ellenére, hogy Dél-Koreában él a kelet-ázsiai országok közül a legtöbb keresztény, a népesség csaknem fele, (49 százaléka) a fegyverszüneti vonaltól északra mindössze három százaléknyan vallják magukat Krisztus követőinek. A becslések szerint a valaha 300 ezres észak-koreai keresztény közösség mára pár ezer főre

zsugorodott.

Egyébként azért vallásszabadság van

Az érvényben levő alkotmány szerint Észak-Koreában vallásszabadság van. A diktatúra hozzáállása a keresztény csoportokhoz ahhoz hasonlítható, ahogy a szovjet rendszer viszonyult a pünkösdista közösségekhez. Az üldözés kiváltó oka nem a vallásos meggyőződés, hanem a kereszténység közösség-szervező ereje. A diktatúra nem tűri az összejöveteleket és a kapcsolattartást, márpedig ezek nélkül a hitélet aligha képzelhető el. A keresztény közösségek tagjait gyakran vádolják hazaárulással, politikai szervezkedéssel. A hadseregben a kereszténység veszélyességét taglaló brossúrákat osztogatnak. Kim Ir Szent, a „nagy vezető“ és fiát, Kim Dzsong Ilt, a „kedves vezető“ Istennek kijáró tisztelet illeti a diktatúra hivatalos – sajátos kommunizmus felfogásra épülő – ideológiájában, az úgy nevezett dzsucsében.

A VOM idén is gyűjtést szervez (<http://vomcblog.blogspot.com/2010/11/reach-out-to-north-korean-believers.html>) az észak-koreai keresztények javára és arra kéri a világ keresztényeit, hogy imádkozzanak a fogvatartott észak-koreai keresztényekért, erőért és bátorságért.

Billy Graham 1992-ben volt Észak-Koreában, fia Franklin azóta is járt a kommunista országban, Kim Ir Szennek és fiának Kim Dzsong II-nek adott ajándékaik megtekinthetők a „Barátság Múzeumában“. Talán megle-

pő, de az észak-koreai kommunista diktatúrát kiépítő Kim Ir Szen is protestáns családban nevelkedett, anyai nagyapja lelkes volt. Igaz, egyes történészek szerint a császárkultuszt felélesztő és az utolsó ókori keresztényüldözést elrendelő római császár, Diocletianus felesége is keresztény volt.

Bagdán Zsuzsanna

Terhes megtérés - akkor most ki szül újjá kit?

Megfogon belül és fenekestül felforgatja az életed

A közelgő ünnep kapcsán a gyermekvállalásról kezdtem el elmélkedni. Egyébként is ilyenkor, húszas éveink derekán tör először, nagy erővel ránk, nőkre az ilyen témájú elmélkedés. Az élet jól felfogott rendjének része a gyermekvállalás. Arra lettem figyelmes, hogy a baráti körömben kifejezett baby boom van - és nemcsak a magam korú ifjak, hanem az öt-hat évvel idősebbek és fiatalabbak is gyermeket várnak vagy dédelgetnek. Ki párban, ki egyedül - utóbbi szomorúbb eset. Mindenesetre a legszomorúbb, amikor valaki várja, de nem történik meg vele a csoda. Nagy divatja van a kismama-blogoknak - újabban innen a legegyszerűbb információt szerezni az ismeretlen, felforgató élethelyzetekben (mint például a terhesség). Vannak köztük cukik és felháborítók is. A közös bennük, hogy nehéz leszokni róluk - az ismerősök esetében kifejezetten érdekes követni, hogyan formálja át őket a bennük növekvő gyermek hibbant nőszemélyből édesanyává. (Pedig nem minden gyerek tervezett, sőt, a legtöbb esetben a bloggerek „balesetből” fogant magzatokat várnak - talán két családról tudok, akik tervezték a gyermeket, mondanom sem kell, ők hívő keresztyének, és blogot sem írnak. Sajnos.) A legtöbb blogban megdöbbenve írja le az anyuka, hogy micsoda változások mennek végbe az életében, hogyan kéri el a magzat a kontrollt azok felett a folyamatok felett, amiket eddig az anyuka uralt. A legvadabb idézet: „Z, az ülve nyolc centis, aki átjáróháznak használja a testemet, kezd az agyamra menni. Ő dönti el, mikor alszunk (mindig, leszámítva az este 7-10 közötti időszakot), ő dönti el, mit eszünk (nyers húst narancs-csal), ő dönti el, meggyünk-e buliba (nem), ő dönti el, mikor hányunk (ezt sajnos szinte soha nem tudja egyértelműen eldönteni, de folyamatosan fenntartja a lehetőséget), ő dönti el, melyik blogba írunk (ebbe).” Az egész gyermekvárás olyan, mint egy álom. Mi, lányok gyermekkorunk óta sokat hallunk és olvasunk erről, de csak akkor válik hirtelen minden világossá, amikor átéljük a történetet. Amikor valaki, akit még nem ismerünk, lakozást vesz bennünk. Bár ez az új helyzet kellemetlenségeket jelent, de egyben örült örömet is szerez. És bizony féltjük ezt a

nagy boldogságot, nehogy elveszítsük őt, akit még nem ismerünk, de már teljesen a miénk. „...túl vagyok egy újabb vizsgálaton, ami azért jó, mert annak ellenére, hogy néha majdnem lerúgja a vesémet belülről, vagy fél órákat töltünk el azzal, hogy ő csikiz én meg röhgök (kicsit hülyén néz ki annak, aki nem tudja, miről van szó), még mindig attól rettegek, hogy egyszer majd közlik velem vagy azt, hogy meghalt, vagy azt, hogy csak képzeltem az egészet, és valójában egy furcsán meghízott kövérkés lány vagyok.” Csak akkor van megnyugvásunk, amikor színről színre látjuk egymást, a megharcolt idő után. A csodának persze vannak emberi olvasatai, árnyoldalai. A várandósság egyben egy társaságba is beemel, a terhes nők és a terhes nőkkel foglalkozó szakemberek közé. Utóbbiak felfogása és működése sokszor igen félelmetes lehet. Nőgyógyász, terhes gondozó, rosszabb esetben genetikus, szakorvosok, műszerek, vérvétel, érthetetlen szakszavak. Az anyaság intézményes részének külön hivatalos nyelve és kötelező válaszai vannak, és egy olyan közössége, ahol alapesetben mindenki magát ajnározza, de a másik kérdéseire nem akar (és nem is tud) válaszolni. Mintha egy élettelen, megmerevedett vallási közösségben járnánk. „Kedves Elsőkörös Leendő Anyatanoncok! Ha eddig még nem tettétek volna meg, MOST kezdjétek el "terhesül" tanulni. Aki az analfabéták vagy a tudatlanok csoportjába tartozik, az úgy jár, mint én. Nahogyazügyvolt, hogy a második stáció, akit meg kell látogatni ha terhesek vagyunk, az a baljóslatú terhes gondozó. A terhesgondozóba - logikusan - csak terhesek járnak, akiknek egy nagy része Beavatott, és egy idegen nyelvet beszél. Ebbe különböző érthetetlen rövidítések tartoznak, valamint egy tonna biztosan szükséges, de állatira érthetetlen vizsgálat neve. Először is - nem kedvesek. Örülj, hogy terhes vagy, ők örülnek valami másnak és különben is zavarasz. Ha ezek után a nőgyógyásztól a Terhesgondozóig tartó úton nem sikerült még Google-on kikeresni az összes tudnivalót, akkor nektek ANNYI. A szigorú kérdésekre AZONNAL válaszolnod kell. Ha nem vágod a rövidíté-

seket azonnal, akkor úgy néznek rád, mint egy Földönkívüli. A falakon nagy mennyiségű már megszületett, de még fel nem öltöztetett gyermek fotója látható, ami elég riasztó.” Az anyaságban egész addig tanácsstalanok vagyunk, amíg valaki tanácsot nem ad, aki maga is átélte, ami velünk történik, megmagyarázza ijesztő érzéseinket, az ismeretlen folyamatokat, megtanít bánni mindazzal, ahogyan vagyunk. Mondjuk így: bizonyosat tesz arról, hogy velünk éppen a világ legcsodálatosabb dolga történik. Jó annak, akinek van ilyen segítőtársa, embere - csak az tud maga is később segítővé válni más számára. E sorok írójának, ahogy sokaknak, még egy darab gyereke sincsen. Sőt, még várandós sem volt soha. Egyvalamit viszont tud: az ő életét is egyik napról a másikra felforgatta valaki, aki megfogant ott belül, és mindent átalakított a környezetében. Ezt éli át minden ember, aki megengedi a Megváltónak, hogy lakozást vegyen az életében. Átélted te is, legyél akárhány éves, akármilyen nemű. Valóssággá lehet, hogy odabent, a szívedben él valaki. Ez mindent a feje tetejére állít, megváltoztatja az arcodat, a szokásaidat, a hangulatodat, az emberi kapcsolataidat, mindent. Ez a csoda megfogon és növekszik benned, meggyógyítja minden betegségedet, és értelmet ad a napjaidnak, és ígéretet, hogy egy napon megismered azt a láthatatlant, aki mindent újjá tett benned és körülötted. Bár a személyes találkozásig még nagyon-nagyon sok ijesztő fájdalom kell átmenned, de ne félj, sőt, kérd az Urat, hogy adja meg neked ezt a csodát, és növelje benned az elvetett magot, az új, örök életet.

Forrás: www.parokia.hu

Családi kuckó - Idegesítő gyerek

Ungváry Zsolt

A szülők a nagyszobában beszélgettek a vendégeikkel. Szóba került természetesen a politika, azután az elviselhetetlen szomszédok, a közlekedési gondok és sok egyéb. Eközben a nyolc év körüli kisfiú a gyerekszobában játszott, rajzolgatott. Éppen azon vitakoztak a felnőttek, merre egyirányú a Kacsuta utca, amikor Petike belépett, kezében papírlappal, amit az apja orra alá dugott.

– Most ne, kisfiam – kérte a férfi fáradtan. – Komoly dolgokról beszélünk Zoli bácsiékkal...

– Csak azt akarom mutatni – magyarázta a kisfiú lelkesen, a ceruzája végét rágcsálva –, hogy ha a háromszög egyik oldalához rajzolunk egy négyzetet, meg a másikhoz is, itt, akkor ezeknek a területét, ha összeadom, kiszámoltam, éppen annyi, mint ha a hosszú oldalra rajzolt négyzet...

– Jaj, Petike – sóhajtott a papa, és megsimogatta a gyerek fejét. – Ez a Pithagorasz-tétel, már évezredekkel

ezelőtt rájöttek.

– Rájöttek? – kérdezte csalódottan, és a szeme sarkában könnycsepp látszott.

– Mindig ilyesmivel foglalkozik – magyarázta bocsánatkérő hangsúllyal az anya. – Számol, rajzol, néha magában beszél...

– Tudod, mit? – kacintott az apa. – Add össze a számokat egytől százig. És csak akkor gyere vissza, ha megvan a végeredmény. – Miután becsukódott a gyerekszoba ajtaja, a vendégeihez fordult. – Hol is tartottunk? Ja, igen, a Kacsuta utca. Én arról beszélek, amelyik a Vár tövében, a Dunánál, tudjátok... Mi az megint? – bosszankodott, mert Petike előjött.

– Ötezer-ötven.

– Hogy számoltad ki ilyen gyorsan?

– Hát egy meg száz az százegy, kettő meg kilencvenkilenc, az is, egészen ötvenig. Ötvénszer százegy az ötezer-ötven.

– Nem nagy kunszt! – legyintett az apa, amikor Zoli bácsinak leesett az álla. – A kis Gauss is rájött erre. Petikém, te inkább fürödjél meg, aztán mars az ágyba!

Egy rövid ideig ismét nyugodtan társaloghattak a felnőttek az autójuk műszaki vizsgájának időpontjáról, amikor vizesen, dereka köré törülközőt csavarva, indiánüvöltéssel berontott a kisfiú:

– Apa! Apa! Képzeld, ha lemerülök a vízbe, a kezem meg tudom magam tartani. És közben a kádból majdnem kifolyik a víz. Olyan, mintha a súlyomból veszítenék, éppen annyit, mint...

– Ez az Arkhimédész-tétel – csóválta az apja a fejét. Szégyenkezve fordult a vendégeihez: – Néha attól tartok, nagyon ostoba ez a gyerek. Nincs egy önálló gondolata!

Lackfi János pár éve vendége volt a Szent József búcsú rendezvénysorozatnak. Akik hallgatták, azoknak felejthetetlen élményben volt részük. Ráakadtunk egy vele készült interjúra. A riport által ismét felidéződik alakja, iránymutatása.

Lackfi János- interjú

"Minden vérbeli irodalom vallásos" - állítja Lackfi János költő a Minden napinak. Sorozatunkban művészeket kérdezzünk hitről, nem hitről, és az alkotásról.

– Egy beszélgetésünkben így fogalmaztál magadról: neofita vagyok. Hogyan és mikor született meg benned ez az "új hit"?

– Neofitaságon azt értem, hogy „hitéletem” alakulása eltért a szokásos egyházi rutintól. Tizenkilenc-húsz évesen kezdtem misére járni, esküvőmön voltam elsőáldozó, és huszonhárom évesen, a brüsszeli magyar Misszióban bérmálkoztam.

– Az újhitűségnek megvan az áldása, de az átka is..

– Egyrészt új szemmel nézem felekezeteimet, és háklisabb vagyok: jobban zavar az időnként rátelepült gagyi vagy képmutatás, mint azt, aki belenőtt, hozzászokott. Másrészt elefánt vagyok a porcelánboltban, keresztény körökben olykor túl nyers, talán szándékosan provokatív is tudok lenni, nem érzem zsigerből az illendőségi határokat. Lelkesedés-katolicizmusom hozadéka az is, hogy robbanékony lendülettel fogtam bele, ezért amikor elfogy a puska-por, legbelül menekülni kezdek Isten előtt. Ezt Jónás-szindrómának szoktam nevezni, de eddig még sosem volt úgy, hogy a menetrendszerű cet meg ne érkezett volna.

– Most a katolikus felekezethez tartozol. Korábban volt hozzá kötődésed?

Ha nem, miért pont oda köt az "új hit"?

– Katolikusnak kereszteltek, és mivel szintén katolikus feleségem vezetgetett a hit felé, nem volt ebből különösebb gondom. Hazataláltam. Úgy érzem, fontos, hogy éppen a családom mindkét ágán nemzedékek óta vallott hit áramába kapcsolódtam be. Esetett volna persze másképpen, találkozhattam volna egy református vagy ortodox lánnyal.

Mindemellett hitelvi síkon is nagyon sok olyan kincset találtam a katolicizmusban (oltárszentség, gyónás, szentségi házasság), amelyek más felekezeteknél másképp vagy egyáltalán nem jelenülnek meg. Márpedig nekem ezek a mankók létfontosságúak: ilyen egy nyomorék lélek vagyok

– **Megváltoztatta hited az írásaidat?**

– Ha az ember gondolkodása változik, az nyilván gondolatait tartalmazó írásain is nyomot hagy. Engem rengeteg személyes és intellektuális impulzus ért a hitem felől, Szent Ágoston, az egyházatyák, lelki írók irányából. Eleinte harcos nagy buzgalommal igyekeztem saját magam előtt is megindokolni hitemet, egyebek közt plébániai lapokban megjelent cikkekkel. Inkább talán tölem kellett volna megvédeni a hitet, de a Jóisten igazán türelmes! Ezek is szükséges állomások voltak persze...

– **És költői műveidre is?**

– Az 1990-es évek közepén lírai törmelékek kezdtek el papírra „potyogni” a tollamból, és „legendákká”, versciklusokká szerveződtek, végeredményben öt szent lírai emléktörmelékeivé álltak össze. A kötet címe Öt seb lett. Bújta-tottan viszont a biblikus szófüzés, a népi vallásosság kicsit vajákos stílusa sokszor előbukkan írásaimban, prózában, versben egyaránt.

– **Szerinted egy keresztény író írhat olyat, ami dogmatikailag ellenkezik az egyháza nézeteivel?**

– Vajon egy materialista írhat olyat, ami ellenkezik a gravitációval, az egyedfejlődés elméletével vagy a Mengyelejev-táblázattal? És ugyan minek tenné, ha meg van győződve ezek valóságosságáról? Bátran papírra veti, hogy „a stroncium nem létezik”, na bumm! Vajon egy ilyen gesztus tényleg értékes irodalmilag vagy csak a kevés számú kémi-kus olvasót froclizó provokáció?

A dogmák az egyház olyan sarkigazságai, mint például Krisztus isteni és emberi természetének egysége, a szentháromság egylényegű volta, Mária istenanyasága, és így tovább. Ilyen hittételekről a vers, a próza igen ritkán beszél közvetlenül. Ráadásul az író figurákkal dolgozik, és azok mindenfelét beszélnek összevissza, nyilván olyasmit is, amiben én nem hiszek. Nem gondolom, hogy betegesen rettegni kellene attól, mi illik és mi nem a meggyőződéshez. Ráadásul a hívő számára a teremtett világ olyan puzzle, amely sokféle-képpen összerakható, de sehogy sem teljes. Mindig hiányzik egy-két elem, és az újrakomponálás roppant izgalmas folyamat: túlon túl rövid embereszünk-

kel próbálunk felfogni olyasmit, amit magasabb rendű intelligencia szervezett egyggyé!

Annak persze jóval nagyobb a valószínűsége, hogy más hívők számára megbotránkoztatót írunk le, de ez még, ugye, nem dogmatagadás, sokkal inkább ízlésbeli kérdés. A kegyes irodalmat ugyanis sokszor bébipapivá édesítik, ezért a templomjárók egy részének gyomra nemigen bírja a fűszerebb ételeket...

– **Mi a véleményed a "vallásos irodalomról"?**

– Attól függ, mit nevezünk annak. Az eklézsia-giccs szorosabb rokonságban áll a nem vallásos dilettantizmussal, mint a voltaképpeni irodalommal. Minden vérbeli irodalom vallásos, ahogy minden igaz tudomány is. Nem tételesen, hanem lényege szerint, hiszen nem szép elvet akar bebizonyítani, hanem hűséggel bemutatni a teremtett világot.

Létezik persze tételesen vallástalan, provokatív irodalom, ám ha egy alkotás túlságosan rövidre zárja az értelmezési lehetőségeket, akkor inkább pamfletről beszélhetünk, mint esztétikai értékről.

A túlon túl szándékolt vallásosság is ilyen eredményre vezet. Ha megírja valaki, hogy mondjuk egy pap bűnbe esik, az önmagában nem vallásos vagy vallástalan irodalom. Lehet vallásos töltetű, ha minden vívódást és bűnbánatot plasztikusan érzékeltet. Lehet vallástalan, ha a bűn vonzó voltára és az ember esendőségére helyezi a hangsúlyt. Ha szépen és hitelesen írják meg, végeredményben mélyen emberi történet lesz, márpedig az emberbe eredendően bele van kódolva az Isten utáni sóvárgás.

– **Van különbség egy hívő és egy nem hívő alkotó munkája között?**

– Éppen Abbé François-nak, a szegénypasztoráció nagyhatású francia papjának könyvét olvasom: szerinte nem ott húzódik a demarkációs vonal, hogy ki hisz, ki nem hisz, hanem az önző és a szolgáló embertípus között. Mindkettőből van bőven mindkét táborban. Az ő felfogásában az igazak azok, akiknek természetükké válik a másokkal való osztozás. Ha lehet olyan irodalmat csinálni, amely nem kiszolgál mindenféle igényeket, hanem szolgálja a legkülönbébb igényű befogadókat, legyen szó bár dalszövegről, bábjátékról, gyerekversről, filozófiai költeményről, regényről, tárcanovelláról, esszéről, előadásról, műfordításról, akkor én emellett horgonyoznék le.

A megosztás, az osztozás, a szolgálat

szándékán túl másik alapszempontom a szakmai becsület. Proust francia író példaképnek állította elének a katedrálisok szobrasmestereit, mert azok három-négy emelet magasban is precízen megmunkálták a figurák hátát, fűrtös haját, pedig ezeket legfeljebb a galambok és maga az Úr láthatta. Egy tisztességgel megmunkált alkotás igenis közelebb vihet Istenhez, bár persze a hit sokkal inkább kegyelem és szívbéli nyitottság dolga, szüntelenül munkálkodni kell rajta. Önmagában egy mázsza jó könyv sem téríthet meg senkit, minden a személyes és eleven Istenkapcsolat meglétén vagy hiányán múlik.

Kiss Judit Ágnes

Kreatív író

Lackfi János író, költő, műfordító
1971-ben született, első kötete 1992-ben jelent meg. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Francia Tanszékének oktatója, a Kreatív Írás program egyik vezetője. A többszörösen díjazott költő az utóbbi években gyerekkönyveivel is nevet szerzett magának.

Béke

Valami furcsa összehangolódás,
Valami ritka rend -
Széthúzó erők erős egyensúlya,
Mély belső bizonyosság idebent -
Bizonyosság arról, hogy élni jó,
Szenvedni elkerülhetetlen,
Szeretni tisztán: megistenülés,
Meghalni szép -
S a Kifejezést meglesni mindezekhez,
Megtalálni a felséges Igét:
Az Igét mindezekhez:
A Béke ez.
Orkán ordíthat aztán odakünt,
Robbanhat ezer bomba: kárbament,
De kárt nem okozott.
Bent:
Csend.
A Béke itt kezdődik.
Bent:
Csend.
Isten hozott.

Reményik
Sándor

Szerelmes Levél Atyádtól

Gyermekem...

Lehet hogy te nem ismeresz engem, de én mindent tudok rólad... Zsoltárok 139,1

Azt is tudom, hogy pontosan mikor ülsz le, és mikor állsz fel... Zsoltárok 139,2

Minden utadat jól ismerem... Zsoltárok 139,3

Még a hajszálaidat is mind számon tartom... Máté 10,29-31

Mert képmásomra teremtettelek téged... 1Mózes 1,27

Anélkül hogy tudnád, bennem élsz, mozogsz, létezel... Apostolok Cselekedetei 17,28

Az én nemzetségem vagy... Apostolok Cselekedetei 17,28

Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek... Jeremiás 1,4-5

Kiválasztottalak magamnak, a teremtés kezdetén... Efezus 1,11-12

Nem véletlen születél, életed minden napja megíratott az én könyvemben... Zsoltárok 139,16

Én határoztam el születésed pontos idejét, és azt is, hogy hol fogsz élni... Apostolok Cselekedetei 17,26

Csodálatosan teremtettelek meg... Zsoltárok 139,14

Én formáltalak anyád méhében... Zsoltárok 139,13

Én hoztalak a világra születésed napján... Zsoltárok 71,6

Hamisan képviseltek azok, akik nem ismernek engem... János 8,41-44

Nem zárkoztam el tőled és nem vagyok haragtartó, hanem teljes szeretettel tekintek rád... 1János 4,16

Vágyom arra, hogy szeretetemmel elhalmozzalak... 1János 3,1

Csupán azért, mert a gyermekem vagy és én Atyád vagyok... 1János 3,1

Többet adok neked, mint valaha földi apádtól kaphatnál... Máté 7,11

Mert én vagyok a tökéletes Apa... Máté 5,48

Minden jó ajándék számodra, amelyet elfogadsz, az én kezemből ered... Jakab 1,17

Mert gondoskodom rólad és megadok mindent, amire szükséged van... Máté 6,31-33

A jövődre vonatkozó terveim mindig reménnyel vannak teli... Jeremiás 29,11

Mert örök szeretettel szeretlek téged... Jeremiás 31,3

Annyiszor gondolok rád, mint ahány homokszem van a tengerparton... Zsoltárok 139,17-18

Örvendek neked hangosan énekelve... Zofóniás 3,17

Sohasem unok bele abba, hogy jót tegyek veled... Jeremiás 32,40

Mert az én kincsem vagy... 2Mózes 19,5

Teljes szívemmel és lelkemmel vágyok arra, hogy örök életet adjak neked... Jeremiás 32,41

Hatalmas és csodálatos dolgokat akarok mutatni neked... Jeremiás 33,3

Megtalálsz, ha teljes szíveddel keresel engem... 5Mózes 4,29

Gyönyörködj bennem és megadom szíved kérését... Zsoltárok 37,4

Hiszen a jónak akarása is az én ajándékom benned... Filippi 2,13

Mindent megteszek érted, sokkal bőségesebben, mint ahogy azt el tudnád képzelni... Efezus 3,20

Én vagyok a leghűségesebb bátorítód... 2Thesszalonika 2,16-17

Atyád vagyok, aki minden nyomorúságodban megvigasztal... 2Korinthus 1,3-4

Ha a szíved összetört, akkor közel vagyok hozzád... Zsoltárok 34,19

Mint ahogy a pásztor karjára veszi a bárányát, aképpen hordozlak szívemen téged... Ézsaiás 40,11

Egy nap minden könnyet letörlök a szemeidről... Jelenések 21,3-4

És megszabadítlak földi fájdalmaidtól... Jelenések 21,3-4

Atyád vagyok, és fiamként szeretlek, mint ahogyan Jézust szeretem... János 17,23

Mert Jézusban láthatod, hogy mennyire szeretlek... János 17,26

Ő az én tökéletes képmásam... Zsidókhöz 1,3

Azért küldtem el Fiamat, hogy bebizonyítsa, veled vagyok és nem ellened... Róma 8,31

És elmondja, hogy nem rovom fel vétkeidet... 2Korinthus 5,18-19

Jézus azért halt meg, hogy egymással megbékéltessünk... 2Korinthus 5,18-19

Az ő halála volt a szeretetemnek legmélyebb kifejezése... 1János 4,10

Feladtam mindent amit szerettem, azért hogy megnyerjem a te szeretetedet... Róma 8,32

Ha befogadod fiamat, Jézust, úgy engem fogadsz be... 1János 2,23

És soha, semmi nem választhat el téged az én szeretetemtől... Róma 8,38-39

Gyere haza, és a legnagyobb ünnepséget rendezem a tiszteletedre, amelyet a mennyország valaha is látott... Lukács 15,7

Én mindig Atya voltam, és mindig Atya leszek... Efezus 3,14-15

Az én kérdésem ez: Akarsz-e az én a gyermekem lenni?... János 1,12-13

Várom rád... Lukács 15,11-32

Szeretettel, Édesatyád, a Mindenható Isten

Bízzatok az Úrban mindenkor!

Élt egy világhírű kötélátjáró, aki arra vállalkozott, hogy a Niagara-vízesés fölé kifeszített kötél végigmenjen. Hozzákészülődött a nagy mutatványhoz, mire elindult, már egész nagy tömeg volt körülötte. Az emberek szorongva várták, hogy mi fog történni. Mikor épségben lejtett a kötérről, lelkes éljenzés és taps fogadta. A kötélátjáró így szólt az emberekhez

— Mit gondoltok? Át tudok tolni egy talicskát ezen a kötélen?

Először nagyon meglepődött mindenki a kérdésem, majd valaki azt mondta:

— Szerintem igen. Aki ilyen világhírű kötélátjáró, az meg tudja ezt csinálni.

Így is történt. A kötélátjáró újra nekivágott az útnak, most már talicskával a kezében. Az emberek lélegzetűket visszatartva figyelték az eseményeket, mikor aztán újra épségben földet ért, viharos taps tört ki. Aztán a kötélátjáró újra megszólalt.

— Láttátok, hogy át tudtam tolni, a talicskát. Most újra elindulok és valamelyikőtöket átviszem a talicskában. Ki vállalkozik rá, hogy beleül?

Döbönt csend fogadta a kérdést. Hát persze, hogy elhisszük, hogy át tudja tolni újra azt a talicskát, de hogy bele is ülünk! Akkor inkább nem hisszük el! Nem akarunk leesni és meghalni! - gondolták az emberek.

A hosszú csend után egy kisfiú kivált a tömegeből, odament a kötélátjáróhoz és így szólt:

— Én beleülök, a talicskába!

Mindenki elképedt. Ki lehet ez a kisfiú? Természetesen minden érvel le akarták beszélni a veszélyes vállalkozásról, de nem sikerült. A kisfiú beleült a talicskába és elindultak.

Az emberek halálra rémülve nézték a kötelet és a köté-

táncost. Egy örökkévalóságnak tűnt az idő, amíg visszatért a földre. Az eddigieknél sokkal nagyobb éljenzés fogadta.

Az emberek egymás szavába vágva kérdezték a kisfiútól:

— Hogy mertél beleülni a talicskába? Nem féltél?

A kisfiú csendesen ennyit válaszolt.

— Miért féltém volna? Hiszen az édesapám ő, aki vigyáz rám!

Eszembe jutnak azok az események, amikben mindenáron én akartam a megoldást megtalálni, a nehéz helyzeteket megoldani, ahelyett, hogy Istenre bíztam volna őket, „beleültem volna a talicskába” és hagytam volna, hogy vezessen, amerre Ő akarja. Milyen más lett volna minden!

Úgy érzem, rajtam kívül még sokan tudnának hasonló tapasztalatokról beszámolni, hogy hányszor próbáltak meg „okosabbak lenni Istennél”!

Talán ez a kis történet segíthet abban, hogy merjük újra- vagy talán először igazán rábízni életünket Isten szeretetére, hogy elhiggyük. Ő a legjobbat akarja a számunkra s, hogy egyszer őszinte hitvallásunkká válhasson ez a kis vers-részlet:

Életem ott van Isten tenyerén,

Azért nem félek én!

Bármilyen fáj nekem,

Mosolyog a szemem.

Száz jajszó között is bízom vakon,

Hitem fel nem adom!

Rám törhet vadul ezer baj, veszély,

Isten így szól: NE FÉLJ!

Miért is, mitől is félhetnék én

Az Isten tenyerén?!”

ni

Hirdetések

Felnőtt katekézések időpontjai januárban:

- Számítógép nélküliek: január 13, és 27.
- Számítógépesek: január 14.

Január 22-én csocsóversenyt szervezünk hittanosainknak. Természetesen nem csak asztali fociban mérhetik össze tudásukat a vállalkozó szelleműek, hanem sok más ügyességi játékban is. A verseny 10 órakor kezdődik a ministránsok helyiségében.

Idén is bekapcsolódunk az **ökumenikus imahét** kanizsai eseménysorozatába. Az ökumenikus imahéten kedd este várjuk templomunkba református és evangélikus testvéreinket.

Irodalmi melléklet - *Trungel Tisztelendő Úr*

Persze hogy főtisztelendő, annyit én is tudok az illetanból, hogy a kókai esperes urat mi cím illeti meg. A piros cingulusban, aranyláncban, miben már nem vagyok olyan biztos. Sok a pap barátom, sokkal több, mint a herceg vagy bankigazgató, de azok mind csak magamszörű falusi papok, akik belül viselik az urim-ot és thummim-ot. Fából való feszület van az ágyuk felett, s könyökig felgyúrik a kopott ruhát, mikor aprófát hasogatnak a hirtelenhamarjához, amihez maguk szedgették a szegfűgombát a birkajárásban. Nem is az esperes urat látom én most se a kókai plébániakertben, hanem az én tisztelendőmet. A kis gömbölyű ember nyugtalanodva jön-megy a sátoros fák alatt. Megáll az espereskörtéknél, a püspök-almáknál, a császár-szilváknál, de ma nem látja előkelő és gazdag barátait. Nagy, fényes szeme, amelyen keresztüljár a szíve, a lombátrák hasadékán az eget keresi, amely mára az ünneplő kék palástját vette fel, egy leheletnyi felhőfolt sincs rajta. Olyan, mint most ötven éve volt, csak hogy most mintha közelebb volna. Ha a karját kinyújtaná, meg is simogathatná. A csengettyűszót is hallja, az ötven évvel ezelőtti. Piros zászlós, fehér bárány ezüstcsengőjét. Csak mintha most közelebről szólna, mint a primicián, ha egy kicsit megiramodna, az ölébe vehetné a fehér bárányt. De az öreg papnak nincs szaladhatnékja. Az öreg lábak megállnak, és az öreg szemek telezaladnak könnyel.

- Minden szem becsukódott már, amelyik a primiciámon mosolyogva nézett rám. Egyetlen kéz sincs már azokból, amelyek akkor az enyémét megszorították. Hol vannak azok, akikre az első áldásomat adtam? Ki mondja meg nekem, én értem-e azóta közelebb az éjhez, vagy az éj hajolt le énhozzám!

Nemcsak a tisztelendő úr tűnődik el, az aranymise izgalmától sebesebben verő szívére szorítván kezét. Zavarban vannak az ég madarai is, amelyek a kókai templomkertben zsellérkednek. Nem tudják, a mézízű tüköralmákban leljék-e kedvüket, vagy leszálljanak az almaképu öregember vállára, és tudassák vele a hírt, amit az égi magasságból hoztak, ahol is a jó Isten, abban a meggyzínű palástban, amit a félegyházi öreg templomban visel, előhozatván a nagy könyvet János evangélistával, a mennyei kancellária igazgatójával, és megkérdezte tőle:

- Hát mit mond az írás erről a János papról?

- Omnibus numeris solutus - jelentette a kancellár.

- Akkor makulátlan aranyból készítték a glóriáját - rendelkezett az Úr, és a szeráfok ajkán fölzendült a papi fejedelmeket köszöntő himnusz.

- Ecce sacerdos...

A sárgarigók abbahagyják a furlázást, és a cinegék leteszik a hegedűt. A kókai paplakot betölti a szeráfok éneke, amit csak az igazszívűek hallanak az isteni magánosság óráiban.

*

Én is hivatalos volnék az aranymisére. Hat esztendeig oktattam a tisztelendő úr hittanra meg történelemre. A tanítványok közt én voltam a legkedvesebb. Az, ami János volt a tizenkettő közt. Jussom volna hozzá, hogy gyerekkorom fiatal papjának fehér fejét lássam a tömjénfüst szagos felhőiben, és talán utoljára nyugtassam a szívére az én még fehérebb fejemet.

De hát én is elmaradok, mint ahogy jó néhány százan hiányozni fogunk majd az egykori bőrebbek közül, akiknek szétcsellengelt nyáját Trungel tisztelendő úr legeltette a félegyházi parlagon, hol becézgetve, hol osztott pattogatva, akik odamaradtak a nagy fürgetegben, akik elkallódtak

a szegénység kopárján, akik visszaparasztoztak a földhöz, vagy megöregedtek műhelyek csöndjében és gyárak zakatolásában. Tíz-húszan ha vagyunk, akik tudunk egymásról, és én most nem leszek azok közt se. Nem eresztenek a halottak.

A halottak igazság szerint nem az én halottaim, nem is láttam őket soha, csak most, a haló porukban, de most aztán egész közelről. Nagyon közéjük házasodtam a jazigoknak, gepidáknak és honfoglaló magyaroknak, akik oly szépen megszanak egy földben, egymás szomszédságában, mintha nem is a mi őseink volnának. Igaz, hogy könnyű nekik, mert se látnak, se hallanak, és mirőlünk nem tudnak semmit. Nagyon rendes emberek ezek, és nem lehet őket itthagynom. Már csak azért se, mert tapasztalatból tudom, hogy nagy különös természete van annak az agyagnak, amelyikben megágyazott nekik a minden népek Istene.

- Nehéz ásató föld ez - mondom az ásással hadakozó szittyáimnak.

- Hát csak olyan képesint - mondják ők erre -, az ásó még keményebb.

Addig nincs is semmi baj, míg én is ott aszalódom a gödrök partján, és a magam szemeivel vigyázom a szép tarka üveggyöngyöket, bronzfüggőket meg az egyéb smukkokat. De ha egy kicsit elcsavargok tarlóvirágot szedni, míg a felső ásónyomokat leszedik, akkor mindig úgy megkeményedik a föld, hogy mindent összetör benne az ásó, ami pedig nagy szívfájás. S amit ilyenkor fohászok a szittyák, azt nem jó volna hallani egy aranymisés papnak. Hanem azért nem maradok el mégse az aranymisére. Hipp-hopp, megrázom magam, és fekete hajú Fercsike lesz a színeha gyott sörényű igazgató úrból. Fehér szívű kis deákyerek a mordálygető destruktívából.

Fölrántam a csizmácskámot csak úgy a mezítelen lábamra, ahol kéri a kását, ott bekenem tintával a lábam ujját, így majd csak nem állja utamat az a két hatalmas ember, akiktől én úgy félttem, hogy sohase fogok már többet félni az életben. Az egyik Szabó bácsi volt, a pedellus, a másik a Fekete úr, a harangozó. Két ember, akit sohase láttam nevetni. Most már csak sajnálom őket, akkor fölsikítottam magam, ha velük álmodtam.

*

Trungel tisztelendő úr történelmet is tanított, a nagydeákoknak is, meg a kicsiknek is. A nagydeákokat még az óráközi szünetben is egzaminálta.

- No Hermán - ugrott oda az ajtófalat támogató hetedikes deákhhoz -, mondjad el hamar a római császárokat. Augustus...

Hermán összerezte a váratlan támadásra, és ijedten selypítette tovább a dicsőséges imperátorok listáját:

- Septembej, októbej, novembej...

Úgy tudom, Hermán már vagy húsz év óta bécsi orvos, akin bevált a régi deákmondás, hogy „dat Galenus opes”, - tekintet nélkül arra, hogy jóban van-e az ember a római császárokkal.

Nekem egészen más emlékem van Trungel tisztelendő úrról, a történet-tanáról, akitől én először hallottam a Szapolyai János nevét. Nevetős tavaszi reggel volt, a nap besütött a harmadik osztály ablakán, és a tisztelendő úr olyan haraggal mondta ki ezt a nevet, mintha vasárnap annak a viselője szórta volna tele tökmaghajjal a szentélyt a deákmisén.

- És ez a János vajda, ez a magáról megfeledkezett ember akkor behívta a törököt, és egyik oldalról ő tépte-marta ezt a szegény magyar hazát, másik oldalról pedig Ferdinandus, a habsburgi király. Az egyik a hazáját adta el a hataloméért, a másik vesztegetéssel akarta megszerezni Szent István koronáját - sohase felejtésétek el, hogy az ítélő Isten megszámloltatta mind a kettőt. Az első pad szélén ültem, és láttam, hogy a tisztelendő úr szeméből ki-

buggyant a könny. Nagyon megijedtem. Az első tanár volt, akit sírni láttam a hazáért. Olyan érthetetlen volt ez nekem akkor, hogy én is sírva fakadtam. Az ilyen könny aztán, ha fölszáradt is, nyomát mindig megőrzi a lélek.

Nem tudom, tanítanak-e még így történelmet Magyarországon.

*

Nem tudom, hogy a hitoktatónak minden tanítása is ilyen gyökeret eresztett bennem. A szentbeszédet ugyan ma is el tudom imádkozni, de már a kilenc idegen bűnnel akadémiában lennék egy kicsit. Azt is a jó Istenre bízom, melyik a halálos bűn, melyik a bocsánatos, s tudom, hogy nekem nem annyiról kell számot adnom, mint császároknak és királyoknak. Nem mintha engem nem abból az anyagból gyúrtak volna, amiből őket, hanem mert engem olyan pajzs takar be az ítélet éles kardja elől, amilyent a világ hatalmasainak sohase ötvöztek. Az az imádságos könyv, amit a tisztelendő úrtól kaptam vizsgaemléknek, mikor még fehér volt a szívem, mint a nagy oltár térítője. A könyvet rég elhagytam valahol, talán pillangókergetéshez kellett felszabadítanom a kezemet, talán tüskebokkal való birkózáshoz. Csak azt tudom, hogy kicsi volt, bőrtáblájú és rózsaszínlevesű, s volt benne egy verses imádság, amelyik így végződött:

Tekintsd a szívet: Téged tartogat,
Mindig szeret, ha botlott is sokat
És kárhozatba nem zuhanhat, ó,
Ki kezded fogja, Egyedülvaló!

Ki írta ezt az imádságot, nem tudom. Azt se, hogy approbálta-e felsőbb egyházmegyei hatóság. De azt tudom, hogy mikor majd énfelelem teszik a törvényt a mennyei kancellárián, ezt mondom el, és hozzáteszem:

- Az én tisztelendőmtől tanultam.

*

A kókai templomkertben fuvolázik a sárgarigó, és hegedül a cinege. Ha nekik szabad, szabad az öreg tanítványnak is belesípolni a többi égi madár dalába.

Móra Ferenc

A Házastársért

Köszönöm neked a boldogságot,
Uram,
amit nekünk ajándékoztál.

Te vezettél bennünket egymáshoz.

Segíts, hogy egymás mellett maradhassunk,

és segíthessük egymást a házasság felé vezető úton.

A szeretet megbocsátásból él.

Add, hogy meg tudjunk egymásnak bocsátani,

hogy növekedjünk egymás szeretetében.

Minél inkább megkedveljük egymást,

annál inkább növekszünk az irántad való szeretetben is.

Add, hogy egymást mindinkább megismerjük,

mind bensőségesebben szeressük,

s minden gyöngédségünkkel,
szívünk dobbanásával

s élőszóval is elmondhassuk egymásnak

a boldogító vallomást.
Szeretlek!

„A követelés így hangzott: Mindent.”

C. S. Lewis, a Narnia írója: A megtért ateista

A Narnia krónikái könyvsorozat szerzője egykor meggyőződéses ateista volt. Hitre jutásában Tolkiennek, a Gyűrűk Ura megalkotójának jelentős szerep jutott.

Néhány napja mutatták be a mozik a Hajnalvándor útja című új Narnia-filmet, amely C. S. Lewis hét részes regényfolyamából készült. Az angol és amerikai protestánsok körében az 1963-ban, 65 évesen elhunyt Lewis kultusza egyedülálló. Ezt elsősorban annak köszönheti, hogy elméleti műveiben fel meri tenni a hitre és a vallásosságra irányuló kényes kérdéseket.

Istentagadás és racionalizmus

Lewis az ír protestánsból ateistává lett William Kirkpatrick professzor magántanítványaként sajátította el ezt a könyörtelen logikára épülő elemző készséget, amely később gondolkodása és személyisége elidegeníthetetlen részévé vált. Kirkpatrick professzor nagy tételben zúdította tanítványaira az ókori klasszikusok gondolatait, tanítványainak a legkisebb csúsztatásokat, logikai bukfenceket sem engedte meg. Lewis családja nem volt különösen vallásos, de a szokásokat tartva gyakorta megfordultak a belfasti High Church nevű anglikán gyülekezetben.

A gyermek Lewis fantáziáját megragadta Jézus csodatévő ereje, és tény-

ként könyvelte el a bibliai eseményeket, olyannyira, hogy amikor édesanyja halálosan megbetegedett, gyermeki hite minden erejével imádkozott Istenhez a gyógyulásért. Még édesanyja halála sem rendítette meg bizonyosságát, mániákusan továbbimádkozott a csodáért. Ám a későbbiekben Isten és a vallás ellen fordult: a gimnáziumi évek diákszolgásga, Krikpatrick filozófiai magániskolája csak megerősítették istentagadó világnézetében. „Ha Isten teremtette volna a világot, nem lenne ilyen gyarló és hibás, mint amilyenek mi látjuk.” - vallotta az ókori bölcselővel, Lukréciusszal együtt.

Az első világháború masszív ateistát faragott belőle. A front keresztútjében a klasszikus eszmények semmivé lettek, a bombázókkal és gépfegyverekkel szemben a homéroszi férfierények is értelmetlenné váltak. A lövészárkokban lapulva csak a hús, a vér, a kézzelfogható valóság maradt meg kibúvóként. „A materialista világszemlélet azzal a hatalmas előnnyel kecsegett, hogy korlátolt felelősséget kínált. Végtelen szerencsétlenség nem érhet benne. A halállal véget ér minden.” - írta visszaemlékezéseiben.

Úgy tűnt a Kirkpatrick professzortól tanult logika győzedelmeskedett. Lewis azonban nem is sejtette, hogy alig száz mérföldre tőle egy másik lövészárkokban ott fekszik

J.R.R. Tolkien professzor, akit a világegés csak még jobban megerősített Istenbe vetett hitében.

Abszolútum vagy megváltó?

Tolkien és Lewis az oxfordi egyetem angol tanárszékén tartott ülésén találkozott először 1926-ban. A kezdeti angolos távol-

ságtartás után hamar megtalálták a közös hangot, hiszen mindketten rajongtak az északi mítoszokért. Tolkien kifejezetten bántotta Lewis istentagadása, és közös sétáik során nem egyszer felhozta az Istennel, a szentséggel való viszonyt.

Lewis ekkoriban - a hegeli filozófia hatására - az emberi tudattól függetlenül létező Abszolútumban hitt. Az angol hegelianusok az Abszolútumot személytelennek tartották, így Lewis nyugodtan filozofálhatott akár vallási értelemben is az Abszolútumról, nem fenyegette az a veszély, hogy az beleszól az életébe. „Ezt a filozófiai Istent nagyon élesen elhatároltam a népszerű vallás Istentől – mondja önéletírásában – Úgy gondoltam, nincs lehetőség arra, hogy személyes kapcsolatba kerüljünk vele. Azt gondoltam ugyanis, hogy úgy hozott létre bennünket, ahogyan a drámaírók megalkotják szereplőiket, ezért nem is találkozhatunk vele, ugyanúgy, ahogyan Hamlet sem találkozhat Shakespeare-rel.”

Egy késő éjszakába nyúló beszélgetés során Tolkien felvetette, hogyan lehetséges az, hogy míg a skandináv mítoszok meghaló, majd feltámadó isteneinek sorsa megrázó erővel hat Lewisra, addig makacsul ellen áll a kereszténység Istenének. A kérdés nem hagyta többé nyugton Lewist, és lassan be kellett látnia: ellenállásának legfőbb oka az, hogy valójában nem akarja elfogadni Isten hatalmát az élete fölött.

Racionális érvekkel a hit mellett
Paradox módon éppen Kirkpatrick professzor hatására vált Lewis számára a racionális gondolkodás lételemmé, így azt sem tehette meg,

hogya a Jézus-kérdést leseperje az asztalról.
"Egyszer csak megjelenik egy ember – írta később Tolkien professzornak – , és úgy beszél, mintha

Isten volna. Azt állítja, megbocsátja a bűnöket. Azt mondja, mindig is létezett. Az ígéri, hogy az idők végeztével visszajön megítélni a világot. ... És itt, ezen a ponton választanunk kell. Nem mondhatjuk, hogy kész vagyok elfogadni Jézust, mint erkölcsstanítót, mint nagy gondolkodót, de azt nem, hogy Istennek tartja magát. Választanunk kell, mert az az ember, aki ilyeneket állít, vagy megveszekedett bolond (és akkor milyen tanító), vagy maga az Isten Fia. Kikiálthatjuk bolondnak, leköphetjük, sőt meg is ölhetjük, mint gonosz lelket. De ha elismerjük tanításai igazságát, nincs más lehetőségünk: le kell borulnunk a lába elé, hogy Istenünknek valljuk."
Lewis számára ekkor már világossá vált, hogy Isten maga az az Értelem. De azt nem tudhatta, hogyha megadja magát ennek a racionális hatalomnak, az ésszerűen bánik-e majd vele.

Érezte, hogy alkudozásnak, vitának helye nincs, Isten feltétel nélküli megadást kívánt tőle, gondolkodás nélküli ugrást a sötétbe.
"Követelése még csak nem is így szólt: Mindent vagy semmit. A követelés egyszerűen így hangzott: "Mindent." Elképzélhetnek a szobában a Magdalen Collage-ban: éjszakáról éjszakára, valahányszor egy pillanatra is abba hagytam a munkát mindig ezt a kitartó, kérlelhetetlen közeledését éreztem Annak, akivel annyira komolyan kerültem a találkozást. Amitől legjobban féltem végül is bekövetkezett.
1929 tavaszán megadtam magam és elismertem, hogy Isten: Isten. Letérdeltem és imádkoztam. Azon az éjszakán talán én voltam a leglevertebb és legvonakodóbb megtérő bűnös egész Angliában." – írja önéletrajzában.
Miklya Lukszányi Mónika

A csillag története

Beesteledett. Rebeka felállt az ágyában és az ablak felé nézett.

- Hú. Milyen nagy a hó! Milyen szépek a fák így, fehérbe öltözve!

Tekintete a csillagokra esett. Mennyi csillag ragyog az égen! Közeledik a karácsony... Vajon milyen lehetett a bölcsek csillaga, ami a kis Úr Jézushoz vezette őket? Biztos sokkal fényesebb, mint a mostaniak! – Ahogy így ábrándozott, lassan elaludt, álmodni kezdett...

Fönt, a csillagoktól féhérlő égen egy kis csillag megremegett a helyén vidáman pislogva.

- Kicsi Rebeka! Mivel karácsony van, ajándékkul mondok neked egy igaz történetet...

Réges-régen, amikor sem te, sem a nagyszüleid nem éltek, mielőtt még ember, állat vagy fű létezett volna, fölébredtem csillagi életemre, mint kicsiny kis jelentéktelen csillag az én nagyobb testvéreim között. A Teremtő szavára.

- Miii?... Azt akarod mondani, hogy te öregebb vagy a nagymamánál? Hisz az ő bőre ráncos és gyűrött, te pedig olyan fényes vagy, és a testvéreid nálad is nagyobbak... Milyen öregek kell, hogy legyenek!

- Valóban, ők most már nagyon öregek! Akkor azonban olyan aranyos, jó kis csillagok voltak, amilyen most te vagy! Velük együtt csodáltam a Teremtőt, amint teremtette ezt a csodaszép világot. Abban az időben a bárá-

nyok nem féltek a farkasoktól, hanem együtt szaladgáltak, mint két kis testvér. Milyen összhang és micsoda öröm töltötte be az Eget és a Földet! Ó, még most is emlékszem, milyen nagy bölcsességgel teremtette Isten az embert! Csak úgy egy kevés földből ilyen szép dolgot alkotni nem kis dolog! Hasonlított a Teremtőre! Isten kedvét lelte abban, hogy beszélgesse az emberrel. Az egész Föld urává tette, mivel ő volt az egyetlen, aki a Teremtő képét viselte.

Azonban történt valami. A Sátán, Isten ellensége, az embert becsapta. Az ember pedig engedetlen lett Isten parancsával szemben. Mennyi rossz és mennyi fájdalom szakadt az emberre! Azóta a farkas megeszi a kisbárányt és a rózsának tüskéje van!

- És te, kis csillagocská, nem próbáltál meg segíteni az emberen? Nem sajnáltad?

- Ó, nem is tudod, mennyire fáj ez nekem! Csaknem kialudtam annyi sok sírástól! De csak kevés ember volt már, aki hitte, hogy Istennek megesik a szíve az emberen és megmentheti! Figyelj csak! Egy éjjelen a Teremtő elmozdított a helyemről! Akkor elkezdődött a kalandom a csillagok és üstökösök között! Voltak emberek, akik meglepődve figyeltek engem. Egy olyan helyre kellett repülnöm, amit a Teremtő mutatott...

- Én akarom megmondani, melyik hely volt az! Betlehem! Különbön is, rájöttem, hogy te vagy a bölcsek csillaga!

- Igen. Nem is tudod, mennyire örültek, amikor megpillantottak az égen! Ők nagyon gazdagok voltak és nagyon bölcsek. Valahol

keleten, egy messzi országban laktak. Tanulmányozták a prófétai tekerceseket, melyekben Isten megígérte a Szabadítót. Minden éjjel figyelték az eget, mert biztosak voltak abban, hogy Isten egy égi jelet fog mutatni a Messiás érkezéséről. Fényem megnövekedett a nagy öröm miatt, amit hirdethettem! Ragyogtam Isten jószágáról, megmentő szeretetéről! Sugárkezemmel mutattam Betlehem felé. Hittek nekem. Úgyhogy felpakolták a tevéiket sok-sok drágasággal, és elindultak a fényem után.

Alig várták, hogy megismerjék a Messiást, az Izrael Királyát! Letérdeltek az éppen megszületett Kisgyermek mellett, meghajoltak és tisztességet adtak neki. Ajándékaikat, az aranyat, tömjént és mirhát letették eléje. Azért tették, mert ők felismerték a kicsi Úr Jézusban a várva-várt Messiást, akinek uralma akkor kezdődött és soha nem lesz vége. Akkor volt az első karácsony! Isten az embereknek a legnagyobb ajándékot adta, az Ő Fiát, mivel megszánta a bajba került embert. Az Úr Jézust küldte el, hogy visszavezesse az eltévedt embert az Atyához, hogy megmutassa az embereknek a bűnből kivezető utat. – Itt véget is ért az én küldetésem. Örülök, hogy elmondhattam neked, kicsi Rebeka!

- Biztos lehetsz benne, kis Csillag, hogy nem felejttem el!

- Jó éjszakát, kicsi lány! Most pedig hagyom, hogy aludj tovább. És ne feledd, nézz fel mindig az égre és köszönd meg Isten szeretetét!

Krisztussal reggel

Egy idősebb hívő leánytól egyszer megkérdezték, hogy tulajdonképpen mi az ő életének a titka. Mindig vidám és jókedvű volt. Nem panaszkodott soha, nem volt békétlen, elhallgatta és hordozta, ha igazságtalanság történt vele és ami különösen felhívta rá a figyelmet, alázatos és szelíd volt. Ezért kérdezték meg tőle, mi a titka, hogy mindig olyan vidám és békés.

Így felelt: Különös? Nincs nekem semmi titkom, nem is értem tulajdonképpen, mit akartok. Amikor reggel felkelek és megmosakszom, így szólok: Amint most magam e vízzel megmosom, úgy tisztíts meg engem te is a véreddel! Fedezzen be engem a te szíved egész nap. Amikor ruhámat felveszem, azt mondom: Amint felöltözködöm ruháimba, úgy öltöztess fel engem az üdvösség ruháiba és igazságod öltönyébe. Így cselekszem mindig. Semmiféle titkom nincsen.

Ezzel azonban mégis elárulta élete titkát, mely abban állott, hogy Krisztussal kezdte a napot. Ha azt akarjuk, hogy áldott legyen a napunk és életünk, Krisztussal kell maradnunk. Sokszor előfordul, hogy vereséget kell szenvednünk egy-egy napon, mert azt nem Krisztussal kezdtük. Talán nem keltél fel mindjárt, amikor az ébresztőóra csörgött, azt gondolván, egy pár percig még fekve maradhatsz. Elaludtál: ...Hirtelen felrettenve gyorsan ki az ágyból, öltözködni szaporán. Gyorsan reggelizni, aztán neki a napi munkának. Sajnos az egész nap semmivé lesz, kisiklik, mert nem Jézussal

kezdted.

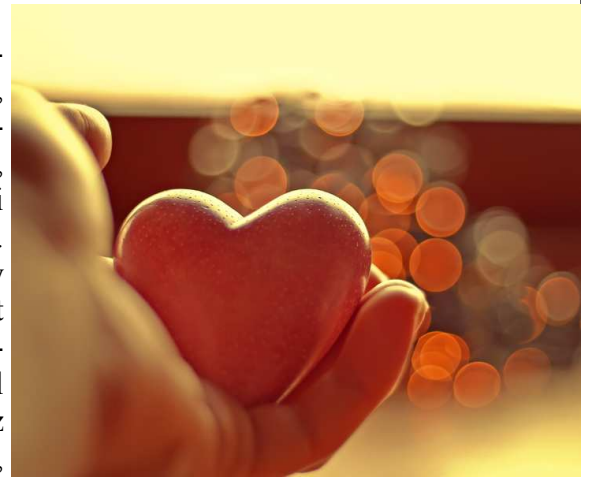
Időt kell szakítanod a nap kezdetén arra, hogy egyedül légy Krisztussal. Így mondom, hogy kell! Nincs semmi mentség. Semmi kifogás. Nem szólhatsz így, hogy nincs időm, vagy fáradt vagyok. Kell, hogy legyen erre időd, mert ettől függ az egész nap, az egész élet pedig attól, hogy napjaidat hogyan kezded.

Egyetlen napon sem nyerhetsz igazi jót, amelyikbe csak úgy beleugrottál anélkül, hogy lett volna reggel Krisztussal találkozásod.

Ezért hadd kérdezzem meg tőled: Krisztussal indul-e minden napod? Mert így kell. Ez a legelső feltétele annak, hogy életed győzelmes élet lehessen.

Amikor reggel Krisztussal beszélek, gyakran elmondom neki: Uram, én nem tudom mit hoz számomra ez a nap, de azt tudom, hogy követelményeinek, feladatainak megfelelni nem tudok. De tudom azt is, hogy te meg tudod oldani feladataimat és kegyelmed a mai napra is elég lesz nekem. Azért ma is szeretnék veled járni, mindent veled tenni, vagy veled nem tenni. Szeretném magam rád és a te kegyelmedre bízni, hogy őrizz meg és töltsd be szükségemet.

Drága kegyelem az, hogy szabad nekünk naponként Jézussal járni. Tehetetlenségünk tudatában mindenre kérhetjük Őt. Ha magunkra, saját erőtlenségünkre volnánk utalva, nagyon rossz volna. De hála Istennek, erre nincs szükségünk. Szabad Jézussal elindulnunk és az Ő kíséretét kérnünk. Ő megígérte, hogy övéivel lesz minden napon a világ végezetéig. Minden napon. Hallod? Ő karja és minden nap

veled akar lenni, veled akar menni. Lehet ennél nagyobb örömünk, minthogy veled járhatunk?

Szakíts ezért időt és Jézussal indulj!

Lehet, hogy megrázod a fejedet. Így szólsz: az én hívatásom és állásom nem engedi meg ezt. Valóban nem tudom, milyen állásban vagy, de szeretnék mondani valamit. Ugye minden nap reggelizel és arra van időd? A test megköveteli a maga jogait, amit meg kell adni és a lélek az éhezhet?

Nem, nem. Sőt inkább, sokkal fontosabb a lélek szükségei mint a testé. Kell időnek lenni lelked számára. Kell időt nyerned Isten üzenetét meghallgatni, mielőtt munkába mégy. Időt kell szentelned arra, hogy Krisztussal indulhass. Mindenféle állásban vagy hivatalban megteheted ezt. Ne tekintsd elvesztett időnek azt a keveset, amit Jézussal töltesz. Gazdagon megtérül az áldásokban, amit munkádra ad, a sikerekben, amelyekkel kezded munkáját koronázza, ha veled indultál. Minden munkád jobban sikerül, más lesz a hangulatod, ha Krisztussal indulsz.

Ez az elő intésem. Ez az első feltétele annak, hogy áldásokban legyen részed. Kezd el a napot Krisztussal!

Egy csepp közélet

Ki lopna el itt mit?

Czakó Gábor

Magánnyugdíj ügyben már rég-köz és magánnyugvás volna, ha az Alkotmánybíróság nem veti vissza a Kormány T/11079. számú törvényjavaslatát a magánnyugdíjról és intézményeiről. Ennek előadója Dr. Oszkó Péter pénzügyminiszter vala. A javaslatot az Országgyűlés 2009. december 14-ei ülésnapján elfogadta, ám Sólyom László köztársasági elnök átküldte az alkotmánybíróságra, amely azt 2010 júniusában egy – a mostani vita, a törvény lényege? – szempontjából mellékes rendelkezés miatt elkasálta.

A nyugdíjtörvénykezés ugyanis tizenhárom éve arról szól, hogy a magántőke miként tudná rátenni e kezét a megmaradt legnagyobb magyar közvagyonra, a nyugdíjalapra. Ezért hozták létre a Hornkormány idején a magánnyugdíjpénztárakat, melyekbe a fiatalabb munkavállalókat a szocialista demokratikusan bekényszerítették.

E második törvény – igazán alapos és szakszerű jogi munka – volt hivatva a nagy terv megkoronázására.

Engedje meg a kedves Olvasó, hogy jogi szövegekkel fáraszam – megéri, mert igen tanulságos. Már csak azért is, mert az emlékezetünk rövid: alig egy éve akarták ellopni – no, ne vágjunk a dolgok elé.

A dr. Oszkó által előterjesztett tervezet tartalmazza, hogy a mi magánnyugdíj-kezelőinkben külföldiek is részesedést szerezhetnek, föltéve, ha az EU tagállamainak polgárai, vagy bejegyzett jogi személyei. (60. §) Így például ciprusi off-shore cégek is, melyek megfelelnek e föltételeknek, mivel Ciprus EU-tag. Persze vannak illő

megszorítások a meghatározó részvénytársaságok megszerzhetőségéről, de az off-shore lovagok kiválóan tudnak akadályt ugratni.

Persze, a törvény is segít nekik. Mert a 60. §-ban még csak más nyugdíjpénztárak részvénytársaságáról van szó, a 89. §-ban a tulajdonba suttyanást már az EU-köréből érkező

Kérelmező megszerzheti, ha „tevékenység végzésére jogosító engedéllyel rendelkező befektetési vállalkozás, hitelintézet, biztosító, viszontbiztosító, ÁÉKBV-t kezelő vállalkozás” is.

Vagyis jöhetnek mindenféle befektetők, hogy kifektessék a nyugdíjrendszerünket, ha erre valahol pár okmányt szereznek.

Ha nincs kormányváltás, akkor mi történhetett volna ez után?

A következő, a 90. § kimondja, hogy „A magánnyugdíj-szerződési állomány egésze (...) átruházható másik magánnyugdíj-biztosítóra. Az állományátruházáshoz nem szükséges a tagok hozzájárulása.”

A magánpénztárak által kezelt nyugdíjvagyon a megfelelően kiválasztott vásárlók megkaparinthatják. Persze ismét kell némi papírmunka, engedély, miegyéb, de tetszenek érteni: a tulajdon megakarításuk átruházásához maguknak a tulajdonosoknak, a befizetőknek semmi köze!

Ennyi.

Miután tudjuk, hogy mi történt a megfelelő papírok és engedélyek birtokában magánosított élelmszeriparunkkal, bankrendszerünkkel, vagy a Hajdú-BÉT libatényésztőivel, a folytatás csak a papírt és az időt rabolná.

Minden háromig számolni tudó magyar tudja, hogy ki akart itt ellopni mit. A többiek majd mennek tüntetni a maszop veres sáljait lengetve, s követelik további sa nyargatásukat.

Aki akarja, tudja, hogy ki az a hoppon maradt, aki tolvajt kiált keservében.

Neked adom

Neked adom gyávaságom,
add érte bátorságod!
Neked adom lanyhaságom,
add érte lángolásod!
Neked adom gyöngöses-
gem, add érte a te erődöt!
Neked adom bűneimet,
vedd el tőlem azokat!
Neked adom, ami enyém,
add érte, ami Tiéd!
Hozzad megyek, mint kis
vízcsepp, változtass át bor-
rá engem!
Hozzad megyek, földi em-
ber, változtass magaddá
engem!

Szunyogh Ferenc

1. Szombat. SZŰZ MÁRIA, ISTEN ANYJA (ÚJÉV)

(Parancsolt ünnep)

Olv.: Szám 6,22-27 – Gal 4,4-7 – Lk 2,16-21

2. KARÁCSONY UTÁNI MÁSODIK VASÁRNAP

Olv.: Iz 60,1-6 - Ef 3,2-3.5-6 - Mt 2,1-12

H: 1JN 3,22 - 4,6 - MT 4,12-17.23-25

K: 1JN 4, 7-10 – MK 6, 34-44

SZ: 1JN 4, 11-18 - MK 6, 45-52

CS: 1JN 4, 19-5,4 - LK 4, 14-22A

P: 2KOR 5, 14-20 - LK 12, 35-40

SZ: 1JN 5, 14-21 – JN 3, 22-30

9. Vasárnap. URUNK MEGKERESZTELKEDÉSE

Olv.: Iz 42,1-4.6-7 ApCsel 10,34-38 – Mt 3,13-17

Hétköznapi miseolvasmányok:

H: ZSID 1,1-6 – MK 1,14-20

K: ZSID 2,5-12 – MK 1,21-28

SZ: ZSID 2,14-18 – MK 1,29-39

CS: 1JN 2, 18-25 – MT 5, 13-19

P: ZSID 4,1-5,11 – MK 2,1-12

SZ: FIL 3, 8-14 – MT 11, 25-30

16. ÉVKÖZI 2. VASÁRNAP

**az én
szívem**

fellobbanó

Tűz

bennem a

Szó

csipkebokor

száraz ága

szívem

hitem mécse

fáklya

daloló szívem

Isten harsonája

hajnal előtt –

szívem

kőkemény

értelmem

üres lett

Nélküled –

kiforrtak
belőlem a
szavak
elnémult
szívem
kép-telen
száraz

a Szent
nem érint

Szeretet

elkerül

megfagy

kőszívem

ilyen

egyedül

tagjaim fájnak

a lelkem fáradt

szívem

szárnyaszegett

meg ne mondd

senkinek

irgalmatlanul

igazad volt

imátlan vagyok

Olv.: Iz 49,3.5-6 – 1Kor 1,1-3 – Jn 1,29-34

Hétköznapi miseolvasmányok:

H: EF 6, 10-13; 18 – MT 19, 16-21

K: 2KOR 10,17-11,2 – MT 25, 1-13

SZ: ZSID 7,1-3,15-17 – MK 3,1-6

CS: FIL 3, 8-14 – MT 11, 25-30

P: ZSID 9, 2-3.11-14 – MK 3, 20-21

SZ: ZSID 9,2-3.11-14 – MK 3,20-21

23. ÉVKÖZI 3. VASÁRNAP

Olv.: Iz 9,1-4,– 1Kor 1,10-13. 17 – Mt 4,12-23

Hétköznapi miseolvasmányok:

H: APCSEL 22, 3-16 – MK 16, 15-18

K: APCSEL 22, 3-16; VAGY 9, 1-22 – MK 16, 15-18

SZ: 2TIM 1, 1-8 – LK 10, 1-9

CS: 1PÉT 4, 7B-11 – MK 9, 33-36

P: BÖLCS 7, 7; 10; 15-16 – MT 23, 8-12

SZ: ZSID 11,1-2, 8-19 – MK 4,35-40

30. ÉVKÖZI 4. VASÁRNAP

Olv.: Szof 2,3; 3,12-13 – 1 Kor 1,26-31 – Mt 5,1-12a

Hétköznapi miseolvasmányok:

H: Fil 4, 4-9 – Mt 8, 1-5

közömbös és
kemény
zárt ajkam
száraz szívem
mégis
irgalmadért
eseng

Igazság –

közel léptél hozzám

közelebbre

önmagamnál

Szívedre vontál

szívemre hajoltál

miért maradtam

mégis-idegen

Tőled s magamtól

árva

idegenségembe

bezárva

haragudtam Rád

napokig

vádaskodtam

tegnapig

kemény kódarab

a szívem

ma –

most már tudom

kutam mélyén

zúgó vizeink

örvénylő szélén

sárkány lapul

örvénylő titok

az ember szíve

most már tudom

Sztrilics Ágnes